

SVENSK FISKERITIDSKRIFT

Utgisven af

Dr. TH. THORSTEN EKMAN

31:A ÅRG.

1922

HÄFT. 6.

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
UPPSALA

Fiskare!

Fiskenät, bodda och obodda, not-slingor, ävensom ryssjor och mjär-dar köpas bäst och billigast från vår gamla, välkända fabrik. Första pris vid alla besökta utställningar, däribland guldmedaljer i London, Göteborg, Malmö, Stockholm och Bergen. Priskurant gratis och franko.

Svenska Fiskredskapsaktiebolaget, Stockholm.

Prima ögonägg

av bäcköring och regnbågsforell kan fås i stora eller små partier till rimligt pris från

Kildevæld Fiskeri, VEJLE, Danmark

Verka för anslutning till

SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET

Gynna tidskriftens annonsörer

Några få serier årgångar

av Svensk Fiskeritidskrift I—XI (1892—1902)

finnas å kr. 14 hos redaktionen, adress: Södertelge

Lösa årgångar av desamma (utom år 1898) finnas å 1:25 (årg.

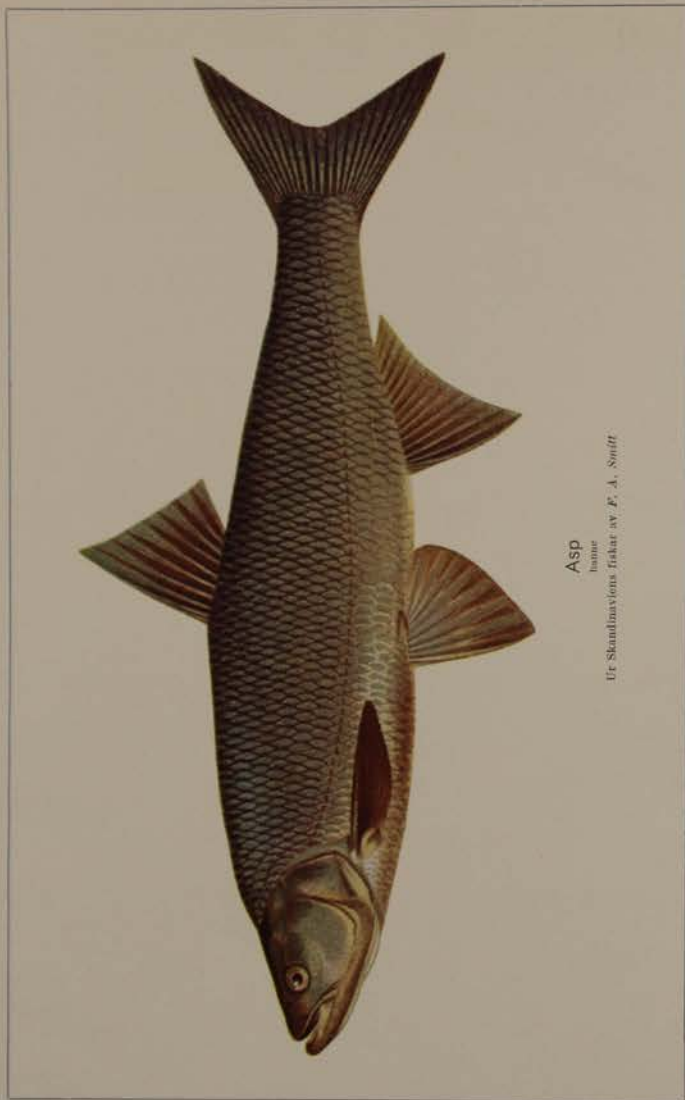
1892 å 1:50, årg. 1900—1902 å 1 kr.) De flesta häften (utom

1892 häft. 2, 1898 häft. 2, 1899 häft. 1 och 1900 häft. 3) finnas

lösa å 50 öre.

Portokostnader tillkomma.

Reservation för slutförsäljning.

Asp
hanne

Ur Skandinaviska fiskar av E. A. Smith

Konstl. från Gärdsjöbornes Utl. Ant.

Tvåfärgig fisk. ARQUET & WICHELLE. Bibliop. Scand., Uppsala

Svensk Fiskeri-Tidskrift

UTGIVARE D:R TH. THORSTEN EKMAN.

FISKERIINTENDENT.

31:a årg.

1922

Häft. 6

ASPEN.

*Aspius aspius*¹ LINNÉ.

(Med färgplansch.)

Aspen hör till braxenfiskarnas familj och är bland denna den största svenska arten, när en längd av 80—90 cm., stundom t. o. m. över 1 meter, och en vikt av 5—7 kg. (enl. NORRÄCK 9 kg.). Dess kroppsform liknar närmast idens, men fenorna äro spetsigare, underkäken betydligt längre än nosen och ögat gulare² samt fjällen något mindre. Aspen är en glupsk rovfisk, som, åtminstone som vuxen, huvudsakligen lever av smärre fisk såsom nors, löja, mört m. m.

Aspen förekommer hos oss i Dalälven, i Mälaren och Vänerns vattenområden, i delar av Motala Ström, i Roxen, varifrån den uppgår i Svartåns och Stångåns nedre delar (för lek); även i Erlången (Stångåns vattenområde) har den uppgivits förekomma; i Emån finnes den ävenledes liksom i Hjälmaren. I sjön Garnsviken (Stockholms län) är aspen inplanterad (från Mälaren). I Vättern finnes en sikform, näbbsik, som där alltid kallas »asp» och skarpt skiljes från andra sikar. Sannolikt är C. R. SUNDSTRÖMS uppgift om, att »asp» skulle finnas i Vätterns norra del, beroende av denna namnförväxling.

Aspen leker i slutet av april—början av maj, helst i rinnande vatten såsom åar och strömmar, på grus-, sand- eller bevuxen botten. Den fångas mestadels under denna tid i ryssjor, nät, not eller med häv. Någon gång fås den på krok

¹ Förr vanligen kallad *Cyprinus (Aspius) rapax*.

² På planschen, som är av en hanne (troligen) i lekdräkt, äro de mindre gula än vanligt.

och drag; i Mälaren (Ekoln och Lärstaviken m. fl. platser) ofta på särskilda aspnät, som stundom flötts upp mot ytan. I Motala Ström och annorstädes tages den av sportmetare »på spinn». Den är en välsmakande fisk, då den är fet och vid full vigör; under lektiden, då den fångas mest, är den ju ej så god. Även utom leken förekommer den i rinnande vatten, som ej äro för små; annars mest i sjöarna; den behöver tydligen utrymme för att trivas; den förekommer nog »i stim», men ej så utpräglat som andra braxenfiskar. Där utrymme finnes jämte rinnande vatten lämpligt för leken, torde den nog kunna inplanteras och kan då, på grund av sin storlek, sitt välsmakande kött, sin rovfisknatur, som låter den leva på småfisk utan att den förgriper sig på allt för stora fiskar, och sin lämplighet för sportfiske, bliva ett värdefullt tillskott till fiskuppsättningen. Sannolikt skall det vara m. l. m. grumligt vatten, för att aspen skall trivas. Det förefaller som om den ej skulle vara nog kviek för att klara sitt matbehov i klarare vatten. Visserligen finns den i delar av Motala Ström, men det är huvudsakligen nedanför Roxen, där vattnet ej längre är så klart som ovan denna sjö.

T. E.

Protokoll, hållet vid Svenska Fiskareförbundets styrelses sammanträde i Stockholm, Eriksbergsgatan 3, den 14 november 1922.

§ 1.

Närvarande: Professor Lönnberg, överdirektör Lindström, godsägare Hök, fiskerikonulent Sehager, greve Bielke, fiskeriasistent Alm, greve Sparre och fiskerintendent Ekman.

§ 2.

På grund av vid styrelsesammanträdet den 19 oktober 1922 mottaget uppdrag (§ 11) föredrog doktor Alm en redogörelse

för det nuvarande läget av »förslaget till omorganisation av den lokala fiskeriadминистраtionen m. m.» (Bil. A).

Efter en längre överläggning beslöts att i ärendet avlåta en underdånig skrivelse med framhållande av vikten av att åtgärder, i den mån de ekonomiska förhållandena medgiva detta, vidtagas i av de sakkunniga angivet syfte och i stort sett i enlighet med detta, efter de ändringsförslag som av Kungl. Lantbruksstyrelsen framstälts i skrivelsen den 13 april 1921. Ordföranden, vice ordföranden och doktor Alm fingo i uppdrag att gemensamt och i överensstämmelse med under överläggningen beslutade ändringar och tillägg slutredigera ett framlagt förslag till sådan skrivelse, vilken i huvudsak skulle gå ut på förordande av åtgärder tills vidare i enlighet med Kungl. Lantbruksstyrelsens skrivelse den 15 juni 1922 (se bilaga A).

Stockholm som ovan.

Thorsten Ekman.

Justeras:

Einar Lönnberg.

Bil. A.

REDOGÖRELSE FÖR LÄGET AV FÖRSLAGET TILL
OMORGANISATION AV DEN LOKALA FISKERI-
ADMINISTRATIONEN M. M.

(Framlagt av fiskeriasistenten GUNNAR ALM vid Svenska Fiskareförbundets styrelses sammanträde den 14 november 1922.)

Redogörelsen inleddes med ett kort referat av de sakkunnigas betänkande, vilket dock här utelämnas, enär detta betänkande redan varit omtalat i denna tidskrift i häft. 5 1920.

Därefter fortsatte föredragaren:

Sedan ifrågavarande ärende av Kungl. Maj:t remitterats till länsstyrelser och hushållningssällskap ävensom till Svenska Hydrografisk-Biologiska kommissionen, och yttranden från

dessa inkommit, överlämnades ärendet i september 1920 till Kungl. Lantbruksstyrelsen i och för yttrandes avgivande. Efter styrelsens hörande av samtliga fiskeriintendenter och fiskeriassistenten ävensom S. Sveriges fiskeriförening avgav styrelsen den 13 april 1921 sitt ifrågavarande yttrande. I stort sett förordade styrelsen de sakkunnigas förslag, ehuru dock med vissa ändringar och tillägg härutinnan.

Sålunda föreslås beträffande statens fiskeritjänstemän ett årligt expensanslag av 10,000 kr. för bestridandet av utgifter för telefon, lokalhyra, renskrivning m. fl. med tjänsten för- enade kostnader.

I fråga om den lokala fiskerid administrationen inom länen instämmer Lantbruksstyrelsen i huvudsak med de sakkunniga, men framhåller, dels att andra kombinationer av län eller länsdelar än som av de sakkunniga föreslagits kunna befinnas lämpliga, dels att kravet på de föreskrivna fordringarna för utfående av statsbidrag ej i början måtte iakttagas för strängt, med hänsyn till att flera av de nuvarande länsfiskeritjänstemännen ej uppfyllde de ifrågavarande av de sakkunniga föreslagna kompetensfordringarna. Lantbruksstyrelsen föreslår även, att statsanslaget till avlönande av ifrågavarande tjänstemän med hänsyn till att i vissa fall en högre avlöning än föreslagna 2,500 kr. kunde tänkas skäligen, måtte höjas från föreslagna 82,500 till 99,000 kr. Även föreslås att samtliga länsfiskeritjänstemän måtte benämnas fiskeristruktörer.

Beträffande de sakkunnigas förslag till fiskeriundervisningens ordnande har Lantbruksstyrelsen intet väsentligt att erinra.

Vad slutligen förslaget till tvenne undersökningsanstalter m. m. angår, förordar Lantbruksstyrelsen på det livligaste nämnda förslag under framhållande av den stora nytta detta skulle medföra för fiskerinäringen. Laboratorn i botanik och näringsbiologi vid sötvattensanstalten anser styrelsen dock böra uppflyttas i avdelningsföreståndarnas ställning och jämsättas med fiskeribiologen (föreståndaren), därvid chefskapet för anstalten kunde anförtros åt den härför bäst skiekade av de båda avdelningsföreståndarna. Liksom de sakkunniga an-

ser även Lantbruksstyrelsen, att frågor rörande vattenföreningar och deras oskadliggörande, eventuellt tillgodogörande borde behandlas av anstalten.

I fråga om havsanstalten instämmer Lantbruksstyrelsen fullständigt i de sakkunnigas förslag, trots de anmärkingar, som av några medlemmar av Hydrografisk-Biologiska kommissionen framställts mot detsamma.

I infordrat, den 11 nov. 1920 till Kungl. Maj:t inlämnat yttrande hade Kungl. Statskontoret i huvudsak tillstyrkt de sakkunnigas olika förslag, men dock beträffande de föreslagna anslagen för undersöknings- och försöksverksamheten framhållit, att i framtiden även komme att erfordras ytterligare anslag för anstaltsbyggnader, över vilket anslags storlek nu ej föreläge några beräkningar.

På departementschefens förslag upptogs ifrågavarande ärende ej till behandling för att föreläggas 1922 års riksdag, utan återremitterades detsamma den 2 dec. 1921 till Lantbruksstyrelsen i och för utredning, i vad mån inskränkningar i förslaget särskilt i avseende å undersökningsverksamheten, kunde vidtagas utan åsidosättande av behov, som ansåges oundgängligen under de närmaste åren böra tillgodoses.

För att tagas i övervägande vid avgivande av detta förnyade yttrande överlämnades även den 10 maj 1922 till Lantbruksstyrelsen ett den 29 apr. 1922 av Kammarkollegium avgivet yttrande över berörda betänkande. Kammarkollegium hade här dragit i tvivelsmål, huruvida de på grund av vattenlagens 6 kap. 9 § inflytande fiskeavgifterna finge användas för bekostande av fiskeriförsöksstationer på det sätt, som de sakkunniga avsett. Enligt kollegiets mening borde nämligen ifrågavarande avgifter endast användas för undersökningar och försök rörande förbättrandet av det genom flottningen försämrade fisket inom ett visst vattenområde.

På grund av ovanstående remisser avgav Lantbruksstyrelsen den 15 juni 1922 förnyat utlåtande i ärendet. Vad beträffar distriktsindelningen och fiskeriundervisningen med därtill hörande förslag anser sig Lantbruksstyrelsen under framhållande av betydelsen av, att de sakkunnigas förslag

snart genomfördes, och den obetydliga ökning av statsutgifterna, som detta skulle medföra, ej kunna föreslå några minskningar på de begärda anslagen.

I fråga om den lokala fiskerieradministrationen inom länen åter framhåller Lantbruksstyrelsen, att vissa inskränkningar i de för länsfiskeritjänstemännens löner föreslagna anslagen torde kunna ske under de första åren. Sälunda torde under den närmaste tiden inom vissa län ifrågavarande tjänstemän ej behöva tagas i anspråk under hela året, varför fullt årsbidrag ej torde behöva utgå. Likaså torde man hava anledning antaga, att en del hushållningssällskap på grund av bristande medeltillgång eller av annan orsak tillsvidare komma att ställa sig avvaktande med anställande av beräknat antal tjänstemän. Lantbruksstyrelsen har därför, ehuru med tvekan, beräknat utgifterna för ifrågavarande ändamål för de närmaste åren till endast 50,000 kr. eller sålunda sammanlagt 80,000 kr. mot de sakkunnigas 112,500 kr.

Rörande slutligen undersöknings- och försöksverksamheten framhåller Lantbruksstyrelsen gentemot Kammarkollegium, att andra lagutskottet i utlåtande till riksdagen uttalat, att de ifrågavarande flottningsavgifterna utan tvivel kunde få disponeras även för mera allmänna undersökningar och försök, sålunda exempelvis för försökssationer eller åtgärder, som ej vore lokalt bundna vid ett visst flodområde, men likväl kunde tjäna till bevarandet och utvecklingen av fisket i ifrågavarande vattensystem. Nämda medel torde sålunda kunna få disponeras för de av de sakkunniga föreslagna försöksstationerna. Vidare påpekar Lantbruksstyrelsen, hurusom i flertalet länder numera funnes fiskeriuundersökningsanstalter eller mindre laboratorier. Under uttryckande av förhoppningen, att de föreslagna svenska institutionerna inom en icke alltför avlägsen tid komma att utbyggas och kompletteras, föreslår Lantbruksstyrelsen därefter vissa inskränkningar i deras personal och utrustning. Ifråga om sötvattensanstalten föreslås sålunda indragandet av 1 laborator ävensom assistenten, samt nedsättning av anslaget »anstaltens övriga utgifter» från 65,000 kr. till 44,000 kr. För båda anstalterna föreslås därjämte tills-

vidare en verksamhet i förhyrda lokaler. Lokalhyra torde då kunna beräknas till 10,000 kr., varför den sammanlagda utgiftssumman sålunda skulle bli 77,950 kr. (löner: 23,950, övriga utgifter 44,000 kr. + hyra 10,000 kr.). Inredningen och laboratorieutrustningen beräknades härvid uppgå till 48,000 kr.

Vidkommande havsanstalten föreslår Lantbruksstyrelsen indragning av den fiskeritekhniska avdelningen, vilket skulle nedbringa utgiftsposten för löner från 48,550 kr. till 29,550 kr. Anstaltens övriga utgifter och lokalhyra kunde i motsvarande grad nedbringas eller till resp. 35,000 och 10,000 kr., varigenom den sammanlagda utgiftssumman komme att uppgå till 74,550 kr. Härtill komme inredning och laboratorieutrustning med 38,000 kr.

Över detta Lantbruksstyrelsens förnyade utlåtande har Statskontoret den 1 okt. 1922 avgivit yttrande. Statskontoret har härvid beträffande Lantbruksstyrelsens förut framställda förslag om ett anslag av sammanlagt 10,000 kr. för bestridande av statsfiskeritjänstemännens utgifter för lokalhyra, telefon, renskrivning m. m. ansett sig böra föreslå en sänkning till allenast 500 à 800 kr. för varje dylik tjänsteman.

Beträffande länsfiskeritjänstemännen anser Statskontoret under hänvisning till Lantbruksstyrelsens yttrande, dels om möjligheter till andra kombinationer av län och länsdelar än den av de sakkunniga föreslagna, dels om en eventuell nedsättning i antalet länsfiskeritjänstemän, att detta antal kunde minskas förslagsvis till 25, varvid sålunda ökningen av nu utgående anslag för ifrågavarande ändamål ej bleve så stor.

Rörande slutligen försöks- och undersökningsverksamheten framhåller Statskontoret, dels att beräkningen av storleken av de s. k. vatten- och flottningsavgifterna, varmed de 3 försöksstationerna vore avsedda att anläggas och underhållas, sannolikt vore överdriven, varigenom lätt krav komme att ställas på staten för härför erforderliga medel, dels att de båda undersökningsanstalterna lämpligen kunde sammanslås till en i Göteborg förlagd gemensam anstalt. Med hänsyn till det svåra statsfinansiella läget finner sig dock Statskontoret ej kunna tillstyrka att förslag om inrättandet av en undersök-

nings- och försöksinstitution å fiskets område måtte föreläggas 1923 års riksdag.

Stockholm den 14 nov. 1922.

Gunnar Alm.

TILLVARATAGANDE AV ENSKILDA ERFARENHETER OCH IAKTTAGELSER OM FISKET.

Det påstås ofta, att »teori och praktik» strida emot varandra. I den mån detta kan sägas vara sant, beror det till stor del på, att teoretikern ej kommit i tillräcklig kontakt med praktikern, att han ej har fått tillräckligt många, olika fakta att bearbeta, ej erhållit alla de upplysningar, som behövts för att lösa sitt problem.

Så ock inom fiskerierna. Vi hava ju kommit fram ett gott stycke på väg, och det arbetas nu mera än någonsin på området, och ej utan framgång, men fackmännens antal är litet, och de kunna ej, trots alla undersökningar på platserna, själva få reda på allt. Det skulle därför vara av oskattbart värde, om de, som dagligen komma i beröring med fiskets mångahanda och olikartade detaljer, ville var och en i sin mån bidra till fiskerifrågornas lösning. Mången detalj, som i och för sig ser tämligen betydelslös ut, kan bidra till att upplära viktiga frågor, och mången i och för sig oförklarlig företeelse kan i belysning av andra få sin naturliga förklaring. Men för att kännedomen av dylika detaljer skall komma till nytta, måste de samlas och vara tillgängliga för bearbetare. Något bättre samlingsställe för svenska fiskeriuppgifter än i *Svensk Fiskeritidskrift* och i *Svenska Fiskareförbundets arkiv* torde icke finnas.

Till yrkesfiskare, sportfiskare, fiskeritjänstemän och andra av fiske intresserade riktas därför härmed en ivrig uppmaning att så snart en iakttagelse göres om något, som ur fiskerisympunkt anses vara anmärkningsvärt eller egendomligt, medde-

lande därom (helst omgående!) insändes till »*Svensk Fiskeritidskrift*», Södertelge.

Ju noggrannare och ju mera detaljerat desto värdefullare blir ett dylikt meddelande. På förhand är svårt att säga, om en detalj kan sakna eller få värde. Låt den därför följa med! Insändarens resp. iakttagarens namn och adress böra alltid meddelas, för den händelse att någon ytterligare upplysning visar sig önskvärd. Där önskan därom framställs, lämnas gärna ersättning för portokostnader och dylikt.

Bland önskvärda meddelanden kunna nämnas:

Fångst av ovanliga fiskar, ovanliga i avseende på förekomst, plats, storlek, årstid m. m., bastarder o. s. v. Härvid uppgives plats, dag och fångstredskap, fiskens vikt (om möjligt) och längd (med angivande huru den mätts, d. v. s. från nosspetsen till —) m. m.; några fjäll från fiskens sida böra medsändas.

Fortplantningsförhållanden, ovanliga lektider, lekplatser, små lekfiskar, iakttagelser över rommens läge på botten eller på växter, ombyte av lekplatser o. s. v.

Fiskskador, »fiskdöd», »fiskpest», fisks försvinnande på grund av föreningar, flottning m. m. Gäller det fall, där omedelbar undersökning anses behövlig, bör anmälan härom insändas till vederbörande fiskeritjänsteman (pr post och telefon). Sjuka fiskar böra sändas direkt till Statens veterinärbakteriologiska anstalt, postadress *Experimentalfältet*, ilgodsadress Albano, rikst. 148 48.¹

Naturförhållanden, såsom iakttagelser över ovanliga vattenblomningar o. dyl. (bäst är att då medsända prov; till en deciliter vattenblom i vatten sättes 2 teskedar formalin); plötsligt uppträdande av klart vatten i annars grumliga sjöar m. m.

Fiskeredskap och metoder såsom nya, särskilt effektiva eller ålderdomliga, kvarvarande eller bortlagda; konserveringsmetoder för redskap eller fisk m. m.

Fiskets avkastning, även annat utnyttjande av vatten än fångst av fisk och kräftor, t. ex. tillgodogörande av vass, sjöfoder m. m.; rent ekonomiska spörsmål som röra avsättning och dylikt kunna även vara av intresse.

¹ Om sådan fiskbehandling se denna tidskrift 1922 häft. 1, s. 24.

Det betonas att, om tvekan uppstår om ett meddelande är värt att sändas, blott skicka i väg det och låta redaktionen avgöra frågan. Vi hoppas att få talrika bidrag. Givetvis måste antagas, att en del ej eller blott delvis publiceras. (Redaktionen verkställer gärna språklig redigering av meddelanden.) Vad som ej tryckes i tidskriften kommer att förvaras och ordnas så, att fackmän kunna få del av det, liksom av originalen till vad som tryckts.

Av ovanstående äro tryckta ett stort antal separatexemplar, och sändas sådana gärna till intresserade. Samtidigt meddelas, att Svensk Fiskeritidskrift fås billigast genom att ingå i Svenska Fiskareförbundet, årsavgift 1923 kr. 4:50. (Sekreterarens adress Södertelge.)

Södertelge och Stockholm i december 1922.

Thorsten Ekman.

Gunnar Alm.

SÄMJEDELNING AV OSKIPT FISKEVATTEN.

I våra skärgårdar äro ju fiskevattnen ofta eller i regel icke skiftade inom byalagen. Fisket hör emellertid till skärgårdsbornas viktigare binärningar, där det ej t. o. m. är huvudnäringen. För att åstadkomma en billig och i längden så rättvis fördelning som möjligt av de olikartade delarna av vattnen har man sedan gammalt brukat tillämpa någon slags sämjedelning. Ofta har denna skett så, att byns hela fiskevatten (stundom med undantag för strömmingsfiske med skötar, som då kanske fått idkas fullt fritt, eller med not, som ofta drivits gemensamt, så att varje hemmans del fått släppa till visst antal notdragare och delar av noten, vilka senare vanligen efter säsongens slut tagits ur noten och förvarats av varje ägare för sig) indelats i så likvärdiga lotter som möjligt till samma antal som antalet jämna hela, halva eller fjärdedels (o. s. v.) mantal, av vilka byn vid delningen bestod. Vid delningen be-

stämdes då, såväl vilken lott varje hemmansdel första gången skulle få, som även i vilken ordning de olika lotterna skulle växla innehavare för varje fiskesäsong (av 12 månader). Med denna omgång avsågs sålunda, att genom växlingen av lotter den orättvisan skulle bortelimineras, som låge i svårigheten att på en gång få lika bekvämt liggande, jämt avrundade och ur fiskeavkastning fullt likvärdiga lotter. Under ett visst antal år hade ju var och en haft tillfälle att ett år fiska — och ensam, utan intrång av annan — på varje del av byns hela fiskevatten. Detta naturligtvis under förutsättning att alla mantalsdelarna voro lika stora. Bestod byn t. ex. av två halva och fyra fjärdedels mantal, så borde vattnet delas i åtta olika lotter; den som ägde ett halvt mantal fick då fiska över byns vatten två gånger, medan en fjärdedels-karl fick göra det en gång. Om sedan någon av de ursprungliga mantalsdelarna blev uppdelad, så fingo dessa delar sins emellan dela upp mantalsdelens lott efter särskild överenskommelse.

Nå, meningen var nog god och kanske den i praktiken bästa möjliga då för tiden. Men den har dock medfört svåra olägenheter. I vissa delar av Finland har motsvarande fördelning av utnyttjandet av gemensamt fiskevatten ock varit vanligt och torde flerstädes också fortfarande vara det. I »Fiskeritidskrift för Finland», Nr 4, 1922, skriver KARL NORDBERG en kortare artikel i ämnet. Han framhåller därvid bl. a. att, »eftersom man följande år erhåller annan lott, gör envar sitt bästa att utnyttja vad som kan fås, under det år lotten innehas. 'Vad jag sparar, det erhåller grannen följande år', resonerar man. Rörande denna sak äro åtminstone alla fiskare och fiskevattensägare ense. Liksom på alla andra områden för mänsklig verksamhet råder även inom fisket olikhet hos skilda fiskare rörande konsten eller lyckan att erhålla fisk. Den, vilken erhåller en lott året efter det en särskilt lycklig fångstman innehaft densamma, har nästan alltid att påräkna mindre fångst.»

Detta är så rätt! Om det gamla sättet ej visade sina olägenheter i så hög grad, medan man i allmänhet fiskade mest till husbehov, har det nu blivit allt värre, då det på grund

av bättre kommunikationer och efterfrågan på fisk blivit så mycket lättare att sälja fisken. I Stockholms skärgård t. ex. har tillgången på fjällfisk, framför allt aborre och gädda, mer och mer avtagit, och detta oefterrättliga utnyttjande av fiske-delaktigheten torde hava i hög grad bidragit härtill. Här har man ock, om också delvis av andra anledningar, t. ex. att stadsbor som köpt hemmanslotter och vilja hava sitt fritt från gemensamhetsbruk, börjat skaffa laga skifte på fiskevattnen. Detta är ju ett sätt, som har flera fördelar men även olägenheter, såsom att det ej är billigt, och att i framtiden det ena eller andra skiftet kan genom landhöjning eller igenväxning av vikar förlora i relativt värde. Kunde skiftet gälla för blott ett visst antal år och sedan förfalla eller göras om, så vore det ju på sätt och vis bra; men då finge det ej vara för dyrbart.

I ett finskt fiskerikommittébetänkande av år 1910 har det föreslagits, att en lottutdelning skulle kunna verkställas så, att var och en fick sin lott fixerad för minst 10 högst 25 år. Under tiden kunde han då hava intresse av att sköta fisket, spara fiskelekar och ungfisk, befrukta rom m. m., som kan tillhöra rationellt fiske. Men en viss hänsynslöshet kan väl tänkas komma åter mot tiden för ny lottindelning, åtminstone om man ej har hopp om att återfå sin gamla, välskötta lott; denna övergångstid inträffar emellertid då ej så ofta utan högst vart 10:de år.

Det har sagts, att uppdelning av fiskevattnen i smålotter eller laga skiften av fiskevattnen ej vore önskelig ur den synpunkten, att avkastningen bleve större vid sammanslagning (t. ex. utarrendering av hela byvatten eller andra komplexer åt särskilda yrkesfiskare). Ja det är naturligtvis riktigt, då det kan föras igenom. Men i skärgårdar, där var och en är fiskare, där så att säga, fisket ligger i vars mans blod, där blir en sådan godvillig sammanslagning sällan möjlig; och då är det nog bättre, att var och en har sin egen varaktiga lott, än att detta olyckliga lottbyte fortsättes. Och de få, som själva ej fiskat förut, kunna ju arrendera ut, då de hava ett bestämt område att erbjuda; förut var deras fiskevattnen värde-

löst för dem, om de ej fiskade själva; till utombys kunde de ej arrendera ut utan de flesta övrigas samtycke (Lag om rätt till fiske, § 10, andra stycket), och bydelägarna tyckte ju det var bara bra, om någon ej fiskade, de fingo ju då så mycket mera. I själva verket synes ett särskiljande av vars och ens fiskerätt från de andras, vare sig det bestod i laga skifte eller en mera kortvarig lottindelning snarare främja än förhindra en utarrendering av fiskevattnen, om också ej alltid hela byvatten så dock delar därav, och redan därigenom kan ett minskande av antalet fiskande på ett visst mindre vattenområde ernås, och det är väl detta som egentligen avses, då man talar om att sammanslagning och utarrendering åt yrkesfiskare främjar fisket.

Meningen med ovanstående är emellertid — trots att även annat kommit med — att påminna om, att det vanliga ordnandet av fiskevattnen i oskift fiskevattnen med årliga ombyten av de olika vattenlotterna är det sämsta möjliga sättet att ordna fiskerätten — enda fördelen att undvika strid om dagens fiskeplats — och att alla sätt, som främja fixerandet av de olika delägarnas utövning av sin fiskerätt till samma område för en längre följd av år, synes vara att föredraga.

T. E.

ANGÄENDE FISKERINÄRINGSSAKKUNNIGAS BETÄNKANDE.

I yttrande till lantbruksstyrelsen över fiskerinäringssakkunnigas förslag framhåller länsstyrelsen i Älvsborgs län¹, att även om de sakkunnigas olika förslag kunna vara välbetänkta, det avgörande dock synes vara att minska kostnaderna för

¹ Ovanstående är ett utdrag av länsstyrelsens yttrande, huvudsakligen i enlighet med ett referat hämtat ur »Fiskerierna». Dessutom har länsstyrelsen bl. a. anført, att de föreslagna anslagen synas för höga. Vi hava upptagit utdraget, emedan det synes oss i anförda avseenden hava fullkomligt rätt träffat ett par viktiga punkter. Red.

varans överförande från producent till konsument. Utan ett rationellt ordnande av fiskhandeln anser länsstyrelsen stats-subvention genom föreslagna, mycket låga fraktsatser på järnvägarna vara en föga väl betänkt anordning.

Att nu utgående frakter ej spela någon större roll vid detaljprisets bestämmande anser länsstyrelsen framgå därav, att exempelvis fiskens minutpris i Borås genomgående är betydligt lägre än i Göteborg. En fraktnedsättning under nuvarande förhållanden befaras därför ej komma konsumenter och ej mindre producenter till godo, utan torde komma i det mycket tänjbara rum, som skiljer producent- och konsumentpris åt. Vad som länsstyrelsen däremot anser kunna begäras av järnvägarna är, att fisken befordras snabbt och på sådant sätt, att varan kommer fram i bästa möjliga skick.

Vidare framhåller länsstyrelsen, att fiskprisen i Göteborg äro de mest uppseendeväckande. När fiskaren i den säkerligen praktiskt anordnade fiskhamnen för torsk får 30 öre pr kg. men konsumenten i samma stad sedan får betala 99 öre pr kg., har man all anledning antaga, att mycket kan åtgöras för att åstadkomma en förnuftigare ordning. Åtgärder i sådant syfte i Göteborg skulle ha sitt särskilda intresse, då här allt synes vara tillrättalagt för billiga priser: en god tillgång på förstklassig vara, inga fördyrande frakter, inga risker för förskämning genom långa transporter och en stark efterfrågan på fisk. Att under så gynnsamma omständigheter så abnorma fiskpriser ändå få betalas av konsumenterna verkar sannolikt smittande på andra platser.

Även utan nedläggande av stora kostnader på dyrbara fiskhallar, m. m. synes länsstyrelsen betydande reduceringar av fiskprisen kunna åstadkommas, om kommunerna, genom att tillåta och uppmuntra en ambulerande fiskhandel, underlåta att lägga direkta hinder i vägen för en billig distribuering av fisken. En betydande prisreduktion i några av våra större samhällen komme sedan att återverka på andra platser. Den ambulerande handeln bör emellertid drivas i den utsträckning och på sådant sätt, att den kan tillgodose flertalets anspråk på och behov av billig fisk.

En avsevärd prisreduktion på fisk blir även, yttrar länsstyrelsen, den kraftigaste propagandan för användning av fisk. Vad propagandaverksamheten vidare beträffar, anser länsstyrelsen, att de sakkunniga förbisett, att bästa och billigaste medlet att nå allmänheten är genom pressen och ej genom broschyrer, som läsas av ett fåtal.

* * *

I samband med ovanstående avtrycka vi en i »Fiskerierna», under rubriken »*Alldeles som hos oss*», intagen artikel:

»G. P:s Londonkorrespondent berättar om organiserad obstruktion på engelska fiskmarknaden, och det är icke utan, att man tycker sig känna igen förhållandena här hemma. Korrespondenten skriver:

Den engelska publikens tålmodighet är en beundransvärd tillgång, men den kan, som här sker, våldsamt missbrukas. Det är sanneligen icke till Englands fördel, att mellanhändernas begränsade samhällsgrupp tillåtes topprida hela riket och faktiskt genom sin kortsynta politik omintetgöra alla fördelar av den rensningsprocess, som prisfallet normalt skulle hava betytt för engelsk produktion. Det ser ut, som det i detta ögonblick vore de tusen små och för landets ekonomiska öden i stort oansvariga försäljarna, som regerade England. Man gör på ett upprörande sätt, som man behagar. Organisationen av butikshandeln med fisk är karakteristisk. Oberoende av fluktuationerna i fångsterna hållas priserna på fisken i den öppna handeln stadigt uppe. På det hela taget synes fiskmarknaden i London vara baserad på en förutbestämd tillförselmängd. Hellre än att denna överskrides — med billigare priser som resultat — vräkes fisken tillbaka i sitt element. Det må vara, att en dylik vanvettig och även från affärsmässig synpunkt sett upprörande ordning icke helt kan skrivas på försäljarnas konto. Järnvägsbolagens taxebestämmelser uppmuntra icke fiskhandelns normala utveckling. Men fiskhandlarna synas långt ifrån ivriga att verkligen åstadkomma den rättelse, som i första hand publikens och i andra hand deras eget intresse borde kräva.»

Av ovanstående torde dock fiskhandlarna hos oss kunna fritagras från att ej söka få järnvägarnas fiskfrakttaxor sänkta; i detta avseende hava de nog ej underlåtit att göra vad de kunnat. Men i att hålla höga detaljpris på fisk oberoende

av den verkliga fisktillgången, och i att ej utnyttja denna, då den är riklig, för att med låga detaljpris öka omsättningen, däruti hava de i hög grad brustit mot fiskerinäringens och konsumenternas intresse.

T. E.

REGNBÅGSFORELL OCH BÄCKRÖDING.

Med anledning av fiskeriminstruktör C. WANNERS uppsats i denna tidskrift (häft. 6, 1921) »Försök med amerikansk bäckröding och regnbågsforell», har den framstående tyske forellodlaren ARENS i Fischerei-Zeitung Nr. 34, 1922, framlagt förklarande synpunkter. Han redogör först för erfarenheter från Cleysingen om de båda fiskarna och visar, huru olika, att ej säga motsatta, fordringar de i flera avseenden hava sins emellan och även i förhållande till den inhemska bäckforellen. Bäckrödingen är rörligare och rovgirigare samt har mindre behov av gömställen än bäckforellen; han kan därför befolka bäcksträckor, som den senare finner vara för öppna, och skyddar sig genom sin vaksamhet och rörlighet, växer också vida fortare, när han utnyttjar föreliggande tillgång på föda bättre. Men bäckrödingen har stora fordringar på vattnet, är känsligare för varmt och förorenat vatten; utsatt i det fria har han hållit sig kvar i områden med rent källvatten t. o. m. till överbefolkning utan att vandra ut; han visade sig föga motståndskraftig mot följderna av fodring och gödning och passade därför ej för massodling i dammar; hans latinska artnamn är också: »fontinalis» (= »käll-»). Regnbågsforellen däremot går bra att »odla i dammar», kan »gödas». Liksom bäckrödingen försvann den ofta och fort från bäckar, där den utsatts för att ersätta bäckforell, men i motsats mot den förre sökte den icke det svala källvattnet utan gick nedåt till större och lugnare vatten. Såsom typiskt omtalar ARENS, huru regnbågsforellen utsatt i bäcken Zorge vid Cleysingen gick nedåt 10 à 15 km. och stannade på ett ställe, där bäcken var dammartat uppdämd och i följd härav var lugnare;

där stannade den och, emedan en lämplig bäck rann ut därstädes, fortplantade sig. Ofta nog kunde man där med not fånga 15 à 25 kg. foreller i ett enda drag. Dess snabba växt är väl känd; den kan ju nå en vikt av 4 kg., ja stundom t. o. m. 5 à 6¹/₂ kg. och årsynglet kan ju ofta nog bli 18—22 cm. långa. (Den leker på våren i motsats till bäckforell och bäckröding, som leka på hösten.) Emellertid är gödningskuren ej enbart hälsosam, den medför i längden urartning, vilken först visar sig i äggens dåliga utvecklingsförmåga och sedan i förminskning av snabbvuxenheten; för att motväga denna måste man tillgripa nyanskaffning av rom från Amerika¹ och att uppföda avelsdjuren i naturliga förhållanden och i rinnande vatten.

ARENS slutar med följande riktiga påpekande: »På grund av dessa de båda salmonidernas så olika livsbetingelser är det ej alls underligt, att de på ett och samma ställe visa alldeles olika resultat. Föra dammarna kallt källvatten, så har bäckrödingen förhanden; äro de däremot varma och föra dagvatten, kanske t. o. m. från lösare marklager, så är det regnbågsforellen, som får försteget. Endast i sällsynta fall äro förhållandena någorlunda lika för båda (vi skulle vilja påstå, att i så fall äro de ej fullt gynnsamma för någondera. *Red.*) Det är sålunda icke egendomligt, om i samma damm den ena fisken växer förbi den andra; de äro ju på samma ställe endast i undantagsfall jämförbara. Om vid de Wannerska försöken urartning icke spelar in, så måste man ostridigt söka olikheten i resultaten i dammbeskaffenheten, som icke i samma grad uppfyllde både fiskarnas livsbetingelser. Även här heter det: *rätta fisken i rätta vattnet.*»

¹ 100,000 regnbågsforeller komma under vintern 1922—23 att från U. S. A. levereras till Tyskland för att upphjälpa dettas stam. Sändningen sker som gåva och under villkor, som skola betrygga, att ändamålet fylldes och att ej något missbruk sker (enl. F.-Z. Nr. 48, 1922).

LITTERATURMEDDELANDEN.

C. V. OTTERSTRÖM. *Heltling (Coregonus albula L.) og Helt (C. lavaretus L.) i Danmark*. (Undersøgelser af de ferske Vandes Fiskeriforhold, Beretning til Landbrugsministeriet, II, 1922.) Förf. redogör för dessa fiskars förekomst i Danmark (siklöjan finnes på få ställen i Jutland och på ett enda ställe i Själland, siken är mera utbredd, dock mest i Jutland) och lämnar härom noggranna uppgifter. Beträffande de olika formerna hävdar han, att nosens längd och gälrvständernas storlek mera beror på biologiska förhållanden än på inneboende egenskaper hos olika former; han rekommenderar försök (inplanteringar och dammodlingar) för att klargöra detta.

I avseende å det praktiska fisket anser han, att sikfisket bör bedrivas intensivt och beståndet hållas uppe genom utsättningen av i anstalter kläckt yngel. Där »skydd» behöves, bör detta hellre ske genom föreskrift av viss minimimaskstorlek i fiskeredskapen än genom minimimått å fisken, enär denna, en gång fångad, i alla fall är tillspillogiven på grund av sin ömtålighet.

T. E.

KOCH, WILHELM. *Leitfaden der Fischzucht*. Berlin, Verlagsbuchhandlung Paul Parey.

Av arbetets 238 sidor äro c:a 70 ägnade åt karpodling, 30 åt forellodling, 15 åt odling av andra fiskar och kräftor, 10 åt avfiskning av dammar och förvaring av levande fisk, 5 åt fisktransport, 28 åt fiskfiender och fisksjukdomar o. s. v.

Den lilla boken är skriven med noggrannhet och hänsynstagande till fiskerivetenskapens och praktikens nuvarande ståndpunkt, utgör en god ledning för nybegynnare och kan vara nyttig att läsa även för mera erfarna samt kan varmt rekommenderas även för fiskodlare som huvudsakligen arbeta med annat än dammfiske. Den är väl utstyrd med 118 figurer, flertalet av god beskaffenhet.

LUNDQVIST, G. *Principerna för rörlodens arbetssätt*. (Geolog. föreningens i Stockholm förhandl. 1922.)

Förf. redogör för provtagningar av limniska sediment i sjöar av olika typer, varvid använts Naumanns dubbelloid med vissa ändringar.

SMÄRRE MEDDELANDEN.

Årsmötet 1923 skall äga rum under årets lantbruksvecka och troligen omkring den 20 mars.

Medlemmar, som önska att själva hålla föredrag eller vilja föreslå, att något särskilt ämne eller ärende blir behandlat vid årsmötet, torde snarast möjligt, helst före den 20 januari, meddela sig med Fiskareförbundets sekreterare, adress: *Södertelge*.

Årsavgiften för 1923, som är bestämd till kr. 4:50, kommer att som vanligt uppbäras genom postförskott å första häftet 1923 av tidskriften, om den icke förut inbetalts till kassaförvaltaren, adress: *Södertelge*. Det är önskvärt, att medlemmar, som veta sig komma att vara borta från hemmet eller eljest ej få regelbunden post under senare delen av februari eller början av mars, då tidskriftshäftet i fråga brukar komma ut, ville i förväg insända avgiften. En hel del besvär och kostnader med returnerade postförskott och utsändande av frågor rörande eventuell avsikt att kvarstå eller utgå ur Förbundet besparas då.

Även av andra mottages gärna årsavgiften i förskott, om den insändes före 15 februari.

De, som skaffa Förbundet nya medlemmar, gör Förbundet en stor tjänst och gagna, varom vi äro övertygade, samtidigt även landets fiskerinäring.

Sekreteraren.

Internationell fiskeritställning skall hållas i Leeds, England, 24 sept.—6 okt. 1923. Utställningen blir mycket omfattande: alla slags redskap, fartyg och utrustning för havsfiske, modeller till hamnar, pিরer och sliprar, livräddningsattiralj, signalapparater såsom trådlös telefon m. m., allt som

rör sötvattensfiske, likaledes fiskhandel, såsom modeller för torkning, saltning, rökning m. m., konserverad fisk alla slag och tillbehör samt råmateriel, kyl- och frysinrättningar o. s. v., sålunda över huvud taget allt som berör fiske.

Utställningen får två byggnader vid Fenton Street Halls. Utställningsplatser kunna få hyras till olika pris efter läge och storlek; från 15 till 150 pund sterling (resp. 50—400 kv.-fot). Utställningens organisations adress är: Universal Exhibition Ltd., 22/24 Great Portland Street, London W. 1.²

Utställningens president är »The earl of Ancastes, M. P., Deputy Minister of Fisheries». Organisationen har ordnat mer än 22 utställningar sedan år 1908 och av prospekt, som tillställts denna tidskrift att döma, bör utställningen bliva instruktiv och sevärd; mycket stor reklam utlovas! *Red.*

En späckhuggare (*Orcinus orca* L. = *Orca gladiator*), även kallad »svärdfisk» på grund av sin höga, raka ryggbena, fångades i Elbe i mitten av november. Man hade sett den länge, ända upp till Ilmenaus' mynning, då den den 11 november 22 kilometer ovanför Hamburg av flera båtar drevs mot land, strandade på sanden och sköts. Det var en hona, 5,45 meter lång; sedan inälvorna uttagits vägde den c:a 2,000 kg., hjärtat ensamt 13 kg. Största omfånget var 2,56 meter och späcklagret endast 5,5 cm.; magen var tom och djuret tämligen magert. En egendomlig tillfällighet att denna »vilda» val kunnat förirra sig så.

Späckhuggaren har bland tandvalarna den bäst utvecklade tandbeväpningen. Han lever av fisk och angriper gärna skälhundar, smärre valar såsom tumlare. T. o. m. grönlandsvalen lär han kunna angripa, då han kommer i flock. Liksom ett koppel hundar störta då dessa vilda djur över den mindre rörliga jätten och slita späckstycken av honom. Det lär kunna hända, att han delvis hinner »avspäcka» av valfångare redan dödade valfiskar, innan dessa hunnit tillvaratagas.

(Efter *Der Fischerbote*, häft. 23, 1921.)

² Upplysningar om platshyra m. m. kunna erhållas av fiskerintendent N. Rosén, Göteborg.

Ofullständigt galvaniserat järn farligt. Vi hava ett par gånger omnämmt, att zinksalter kunna vara giftiga, och att dålig galvanisering kan medföra förluster för fiskodlare. I häft. 1 1920 omnämndes (från »Berliner Fischmarkt») ett dylikt fall, där synbarligen ett parti foreller dött till följd av fel i galvaniseringen av vattenledningsrör till en liten damm (däremot hade i samma damm befintliga karp överlevat). Om samma fall skriver dr. AUG. WALTER i *Allgem. Fischerei-Zeitung*, Nr. 5, 1919 (sannolikt var denna artikel för övrigt det ursprungliga originalet). Efter en fullständigare redogörelse för fallet avslutar dr. WALTER artikeln sålunda: »Man borde nu förklara, huru det kan vara möjligt, att så små spår av zink — ty blott om sådana kan det vara tal — kunna vara dödliga för foreller. Men om kännedomen om verkan av minimalmängder av giftiga metaller är vår kunskap ännu mycket ofullkomlig, och det tyckes i mycket bero på den form, i vilken metallen uppträder. Så har jag nyligen sett en notis, enligt vilken metaller med sina minsta delar ioniserade giva vida kraftigare reaktioner, och att t. ex. kopparvitriol t. o. m. i en utspädning av 1:50 miljoner kan skadande inverka på bakteriekulturer, och genom blandning av metaller kan denna giftverkan under vissa omständigheter ökas till det dubbla. Om den invändningen göres, att vattnet ej skadat människor och kreatur, som druckit därav, så kan erinras, att vattnet här först måste passera mage och tarm, innan det kommer in i blodet, varvid giftet både kan underkastas förändringar och t. o. m. utskiljas, under det att det hos fiskarna direkt inverkar på ett så känsligt organ som de blodgenomströmmade gälarna. Härigenom kan ock förklaras, varför vattnet blott skadat foreller men ej karp. Ty som bekant äro de sistnämndas livsverksamhet under vintern i hög grad nedsatt, och några få andetag äro tillräckliga för att uppehålla livet. Sålunda kommo karparnas gälar i beröring med det giftiga vattnet under mycket kortare tid, så att detta ej hann inverka så starkt. Dessa fiskar äro dock ej alls mindre känsliga, vilket framgår av ett annat relaterat fall. Emellertid visar sig här åter, huru en »fiskdöd» kan bero på orsaker, som knappast

synas tänkbara, och huru man måste giva akt på och observera allting; det är också därför, som jag refererat detta så noga¹, ehuru det i sig själv ej har någon större praktisk betydelse.»

Med anledning av dr. WALTER's artikel omtalar forstrådet EULEFELD i samma tidskrift, Nr. 1, 1920, utförligt, huru för honom både karp och sutare dött, påtagligen zinkförgiftade genom galvaniserade vattenledningsrör. Genom inläggning av kalksten i vattnet oskadliggjordes den lösta zinken. Den utfälles nämligen av kalk till oskadlig zinkkarbonat.

Skadande av fiskestränder. Ur Havsfiskeföreningens ovanberörda årsredogörelse hämta vi följande:

Hos Konungens Befallningshavande har framställning gjorts om, att kronoholmar ej måtte upplätas för stenhuggeri, när det kunde befaras, att fisket kunde lida men därav. I anledning av föreningens framställning föregående år om vidtagande av åtgärder till förekommande av skada å fisket därigenom, att vid sprängning stenar kastades ut på fiskeplatser och omöjliggjorde fiske med vad (= not) där, har Konungens Befallningshavande i länskungörelserna offentliggjort en skrivelse till fiskeriintendenten i ärendet. I denna påpekades, att 2 kap. 1° och 35° §§ vattenlagen ägde tillämpning i föreva-

¹ Intresserade hänvisas till originalartikeln.

Red.

² Lyder sålunda: Med byggande i vatten avses i denna lag uppförande av damm, bro, brygga, vall, hus eller annan anläggning ävensom verkställande av fyllning eller pålning i vattendrag, sjö eller mindre vattensamling eller i havet eller ock på land så nära strandbrädden, att inverkan kan ske på vattenståndet.

Vad i denna lag stadgas om byggande i vatten skall äga motsvarande tillämpning i fråga om bortledande av vatten ur vattenområde, som ovan nämnts, grävning och sprängning i sådant vattenområde samt annan åtgärd till förändring av vattnets djup eller läge därstädes.

³ Lyder sålunda: I vatten må ej utkastas eller utsläppas fast avfall från sågverk, fabrik eller annan industriell inrättning, skogsavfall eller andra fasta föremål eller ämnen, om därigenom uppgrundning eller hinder för vattnets fria lopp till men för allmän eller enskild rätt förorsakas eller skäligen kan befaras; sker det äge K. Bef. de stadga vitesförbud, där ansvar å förfarandet ej finnes särskilt stadgat, så ock vid vite eller annat äventyr tillhålla den skyldige att vidtaga erforderliga åtgärder

rande fall. Därest i särskilda fall kunde påvisas, att genom åtgärder av ifrågavarande art från stenhuggeriernas sida verkligt men för fisket å viss plats uppkommit eller skäligen kunde befaras, stode det fiskarena fritt att hos Konungens Befallningshavande göra framställning om vitesförbud.

Ljudboj för fiskeredskap i dimma. Enligt »Dansk Fiskeritidende», Nr. 33, 1921 (återgivet från »Vestkysten»), har en fiskare från Esbjerg upfunnit en apparat, som under 24 timmar kan 2 gånger i minuten avgiva en kraftig signal hörbar 400 famnar i lä vid »vindstyrka 3 och sjö 1». Den är närmast avsedd att i dimmigt väder fästa på bojen till bottengarn och består av en liten låda med en trätt. Drivkraft (urverk?) eller konstruktion omtalas icke.

I Sverige brukas ju ofta, förutom lykta i mörker, klockor eller dylika anordningar på fiskeredskapsbojar, som lämnas stående långt från land. Måhända kunde denna eller liknande signalapparat vid vissa tillfällen visa sig vara värdefull för återfinnande av redskapen just i dimma. I notisen kallas den »Taagehorn».

Löjfisket i Tyskland. I Tyskland fiskas löjor, vilkas glänsande fjällglans användes vid tillverkning av konstgjorda pärlor. Under säsongen 1921—1922 fångades endast vid Odermynnings kusttrakt (Swinemündedistriktet) 680,100 kg. till ett värde av 3,702,809 mk. Priset har växlat mellan 250 och 450 mk för 50 kg. Året förut var fångsten där ungefär fjärdedelen så stor. (*Fischerei-Zeitung*, Nr. 25, 1922.)

till uppgrundningens eller hindrets borttagande. Där fråga är om avfall från skogsavverkning, må, ändå att avverkningsrätten är till annan upplåten, föreläggande, som nyss sagts, givas jämväl skogsmarkens ägare, dock endast såvitt angår vattendrag inom honom tillhörigt område, ägaren likväl obetaget att av den skyldige söka åter, vad han till följd av föreläggandet nödgats utgiva.

Vad sålunda stadgats om utkastande eller utsläppande av fasta föremål eller ämnen gälle ock beträffande sådana föremål eller ämnens uppläggande på stranden så nära vattnet, att de kunna däri nedsköljas.

Om utsläppande i vatten av ämnen, varigenom vattnet kan förorenas, gälle vad särskilt är eller kan varda stadgat.

Mörten användes i Tyskland i stor utsträckning. I en i »Berliner Fischmarkt» (Nr. 11, 1922) uppgjord halvårsöversikt (juli—dec. 1921) från 17 olika fiskförsäljningsplatser förekomma några tabeller, av vilka framgår, att mörten i avseende på saluförd viktsmängd kom främst med 33 % och i avseende å värdet (betalningen till fiskarena) kom som n:r 2, 20 %. Gäddan, som enligt vår officiella statistik för hela landets sötvattensfiske i båda dessa avseenden står som n:r 1, kom då i Tyskland som resp. n:r 4 (vikt 10 %) och n:r 7 (värde 16 %).

I vad mån de förhållanden inverkat, att dels uppgifterna röra endast andra halvåret och att tyska folket nu måste fullt utnyttja de billigaste livsmedlen, är svårt att avgöra. Faktum är emellertid, att mörten har fått en god plats, och i själva verket förtjänar den det väl både på grund av sitt goda utnyttjande av fiskevattnens produktionsförmåga och på grund av sitt i själva verket välsmakande kött. *T. E.*

Stora braxnar. En fiskare från Gilgenburg uppgives hava fångat en braxen, som hade den ståtliga vikten av 15 kg. Fiskens ålder uppskattades av »sakkunniga» till 20 à 25 år. — I de ostpreussiska sjöarna fångas särdeles stora fiskar, och fiskarena anse, att sådana väldiga fiskar endast sällan låta lura sig. Vanligen hållas de på platser, som icke äro åtkomliga för fiskeredskap. (*Fischerei-Zeitung, Nr. 51, 1921.*)

Denna notis medförde i tidningens n:r 1 1922 en insändare, som hänvisade de 15 kg. till fiskarehistoriernas område och uppgav att han, som fiskat under 30 år och huvudsakligen braxen, aldrig fått större braxen än 7 kg. F.-Z:s redaktion tillade härtill, att den första uppgiften torde härstammat från någon tidningsnotis och vore svår att kontrollera (Aek, vad det är sant! *Red.*), att den ej från nyare tider hade sig bekant större braxen än på 7 kg., att 6 kg. brukade uppgivas som högsta vikt samt att »*Richter und Voigt*» emellertid uppgivit 10 kg. som största vikt.

Saken var intressant, och i n:r 3 1922 av »F.-Z.» uppträdde två insändare. Den förste betvivlade de 15 kg. »t. o. m.

för Ostpreussen». Utom där förekomme mycket stor braxen i mellersta och västra Ryssland, i Baltikum och i Lithauen. Men även där hade han (under en 25 års praktik) ej sett större än från den berömda Burtnekersjön, varest massor av braxen fångas med en medelvikt av 4—5 kg., antecknade 11,2, 10,4, 8,8 och 8 kg. 8—8,8 kg. hade han antecknat upprepade gånger i Ryssland.

Den andre insändaren meddelade, att han i en ostpreussisk sjö (medeldjup 3 1/2 meter) år 1919 fångat braxen upp till 10 3/4 kg. 1920 hade han i Schleswig-Holstein i en 100 hektars-sjö (medeldjup 20 meter) fångat 450 kg. braxen, av dessa vägde de minsta 2 3/4 kg., några 9—11 1/2 kg. och en 12 1/4 kg. Han ansåg, att det ej vore omöjligt att Gilgenburgerfiskaren fått en braxen på 15 kg.

F. n. skulle sålunda den största fastställda vikten på braxen vara 12 1/4 kg. »Vem bjuder högre?» tillägger F.-Z:s redaktion.

Här i Sverige torde väl 8 kg. vara en sällsynt vikt på en braxen. *T. E.*

Jättelake. I »Från Skog och Sjö» den 15 maj 1922 läses: »*En ännu större jättelake.* I anledning av Eder notis i n:r 9, vari berättas om en lake på 5 kg. 8 hg., vilken fångats i Piteåtrakten, beder jag få meddela, att fabrikör Arvid Paulsson i Delsbo i februari månad 1919 i Avasjön därstädes fångade en åtskilligt större lake.

Fisken ifråga, som utan tvivel hör till de största, som någonsin fångats i en insjö i dessa trakter, vägde 7 kg. 2 hg. samt mätte i omkrets icke mindre än 57 cm. Avståndet mellan de båda framfenorna var 48 cm., under det att längden, i förhållande till övriga proportioner, var anmärkningsvärt liten, eller 93 cm.

Gapet var så stort, att en fullväxt person i detsamma obehindrat kunde få in ena skon ända upp till vristen, och den i jättefisken befintliga rommen representerade den aktuingsfulla vikten av 1 kg. 2 hg. *J. P. H.»*

Valfiskkött. Trondhjems fiskeriselskabs styrelse omtalar i sin årsberättelse för år 1921 om valfiskkött, att under året förbrukades i Trondhjem 42,100 kg. valfiskkött. Under kriget började sådant komma i marknaden och dess låga pris åstadkom under dyrtiden, att det fick avsättning. »Det är ett glädjande faktum, att detta nu har fått en god plats i många hushåll i Trondelagen, i det att man svårligen kan finna en sundare och billigare omväxling i fiskdieten. Det vore emellertid önskvärt, att ännu flera lärde känna denna goda och närande kost; vi måste komma ifrån gamla fördomar och leva sunt och ekonomiskt», skriver styrelsen.

I Norge förekommer ju ordnad valfångst, vilket ej är fallet i Sverige. En och annan tumlare dödas dock, och dessas kött skulle ju kunna utnyttjas av fångstmännen, liksom på flera håll är fallet med skälen. Huruvida valkött, liksom skälkött, bör omedelbart efter slakten urvattnas i saltvatten, hava vi oss ej bekant, men hålla det för sannolikt.

Red.

Barrträdspollens absorption av vattens luftsyre är anseelig enligt dr. BREEST (Fischerei-Zeitung, Nr. 22, 1922), som, med anledning av att karpungar i en göl dött av syrebrist förorsakad av sådant pollen, gjort undersökningar härom. Själv påpekar dr. BREEST, att det blott är laboratorieförsök och att i fria naturen dylika olyckor endast kunna komma i fråga under alldeles särskilda förhållanden. Emellertid har han visat, att vatten, som före försöket höll 10,54 mg. pr liter, efter tillsättning av pollen efter en dag hade förlorat 60,42 % av luftsyret och efter två dagar 90,24 %; vid kontrollförsök utan pollen förlorades endast 11,69 %. Vid ett annat försök, då pollen icke sjönk ned i vattnet, förlorades på 24 timmar 17,26 %, men efter en kraftig omröring av pollenet, vilket dock sedan till största delen flöt upp igen, hade efter två dagar en syreförlust av 96,11 % uppstått. Pollenmängden angives ej på annat sätt, än att författaren strödde ut pollen på vattenytan, så att det bildades ett tunt, tätt skinn (»Haut»).

Red.

Att draga båtar mot strömmen i vattendrag, där det ej lämpligen går att ro, men man kan komma åt att gå utmed strandlinjen, är ej svårt, om man är två. Den ene drager då i fånglinan, under det att en annan med en stång håller ut fören från land och samtidigt skjuter på. Är man ensam är det svårare. I »Allgem. Fisch.-Zeitung» Nr. 10, 1922 omtalar emellertid R. HARRER ett sätt, som synes vara gott. Man har en draglina från fören och en från aktern, den senare längre. Linornas längd avpassas så, att man kommer att gå ungefär i jämbredd med båtens förända. Principen är tydligen densamma som vid en s. k. utter. Det rinnande vattnet bidrager med sitt tryck mot båtsidan att hålla ut fören från land. Det gäller endast att avpassa linorna så, att båten ej skär ut från land mer än behövt; annars behöver man ju använda för mycket dragkraft.

T. E.

Andra svenska fiskerimässan. Förra året avhölls i Lysekil den första svenska fiskerimässan.¹ Då denna hade god framgång och bar sig väl ekonomiskt, beslöts att en ny skulle hållas innevarande år den 13—16 juli.

Så blev också fallet. Årets mässa ordnades efter något utvidgad plan men omfattade samma grupper som förra året. Avsikten var ju densamma, nämligen att göra propaganda för ökad fiskkonsumtion och bringa säljare och köpare närmare varandra; bådadera voro och äro ju av behovet påkallade och äro det allt fortfarande.

Flera föredrag höllos. Professor Otto Pettersson talade om Golvströmmens fiskefält, redaktör E. Hörman om Bohusfiskets teknik, byrådirektör K. A. Andersson om åtgärder till höjande av fiskkonsumtionen, ingenjör G. Seth om maskinell fiskrensning särskilt med hänsyn till makrill, ingenjör T. B. Hjort och overretssagfører J. A. Horne om Nicolai Dahls uppfinningar på kylteknikens område. En överläggning hölls om en bättre behandling av storsjöfisksen. Vidare förekom en kort fisketur för att demonstera snurrevadsfiske; vid en fisk-

¹ En kort redogörelse för denna har intagits i föregående årgång, häft 5.

rättsavprovning, under mässans ledning och med biträde av en regementsköksföreståndare och en d:o kokerska, avsmakades ett 10-tal fiskrätter o. s. v. Svenska Fiskhandlareförbundet hade sitt årsmöte under mässtagarna. Tyvärr synes en i hög grad viktig grupp till stor del lyst med sin frånvaro nämligen beredare av saltad och torkad fisk, vilken torde varit representerad av blott 7 utställare. Mässans ekonomi blev ej fullt så god som förra årets; men detta betyder ju mindre, blott fiskkonsumtionens ökning gynnsamt påverkas.

En tredje fiskerimässa planeras att hållas i Göteborg 1923 i samband med jubileumsutställningen.

En fiskerimässa i Hälsingborg lär skola hållas den 26—29 april 1923, under förutsättning att ekonomiska garantier kunna tillfredsställande ordnas och tillräcklig anslutning påräknas. Till ordförande i mässans styrelse har utsetts landshövding de la Gardie och till vice ordförande landshövding J. Falk. Syftet med mässan skulle enl. »Fiskerierna» vara, »att stödja fiskerinäringen särskilt i södra Sverige, genom att i samband med en utställning m. m. sammanföra säljare och köpare, producenter och konsumenter med varandra samt att genom anordnande av föredrag och överläggningar m. m. rörande frågor av gemensamt intresse söka höja intresset för fiskerinäringen och öka möjligheterna för avsättning av fiskets produkter».

Olycksfallsförsäkringen för fiskare. Med anledning av en olycka, som inträffat med en bohuslänsk fiskebåt under Englandsfisket, erinrar Riksförsäkringsanstalten om den av staten anordnade olycksfallsförsäkringen för fiskare. Denna medför rätt till ersättning även vid olycksfall utom riket, för så vitt båten är svensk. Försäkringen står öppen för envar medborgare, som idkar fiske för sin utkomst.

Enligt en den 31 mars 1922¹ utfärdad kungl. förordning har vidtagits avsevärd sänkning av premierna för fiskarförsäkringen.

¹ Se denna tidskrift, häft. 4, 1922.

Jämlikt de nya bestämmelserna utgör den årliga försäkringspremien

kr. 10:—	(föret kr. 14:50)	i klass A	(försäkringssumma 1,200 kr.),
» 8:—	(» » 11:25)	i » B	(» » 900 »),
» 6:—	(» » 8:—)	i » C	(» » 600 »).

I sammanhang härmed hava tilläggspremierna vid försäkring för olycksfall utom arbetet nedsatts till följande belopp, nämligen

kr. 2:50	(föret kr. 3:50)	i klass A,
» 2:—	(» » 2:75)	i » B,
» 1:50	(» » 2:—)	i » C.

De nya premierna gälla för alla försäkringar som tecknas eller förnyas efter den 10 april 1922.

Ersättning enligt fiskarförsäkringen utgår med fri läkarvård, inberäknat fri resa fram och tillbaka för läkaren eller den skadade själv, fria läkemedel, sjukpenning, årlig livränta, om olycksfallet medför framtida men, samt begravningshjälp och årliga livräntor till änka och minderåriga barn, i vissa fall även till föräldrar, i händelse olycksfallet medförde döden, allt till avsevärda belopp. Exempelvis må sålunda nämnas, att i högsta klassen utgår, förutom läkarvård och läkemedel m. m., sjukpenning med kronor 2:20 om dagen, invaliditetslivränta med högst 800 kronor om året, begravningshjälp med högst 800 kronor om året. Detta för en premie av kronor 10:— om året.

Fiskarförsäkring kan tecknas av var och en som idkar fiske för sin utkomst. Även fiskarhustrur och andra kvinnor, som deltaga i fisket, kunna alltså erhålla försäkring.

Försäkring kan erhållas genom hänvändelse antingen direkt till Riksförsäkringsanstalten eller till de ombud för fiskarförsäkringen, som anstalten har å de flesta fiskeplatser.

Den 18 april innevarande år omkom under sparkstöttingsfärd på Mälaren genom drunkning fiskeriuppsyningsmannen C. J. Vidlund. Denne var för en årlig premie av kronor 11:25 försäkrad enligt den av staten anordnade olycksfallsförsäk-

ringen för fiskare, vilken ombänderhaves av Riksförsäkringsanstalten.

Med anledning av olycksfallet har Riksförsäkringsanstalten tillerkänt dels den avlidnes stärbhus begravningshjälp med 90 kronor, dels ock hans efterlämnade maka livränta med 225 kronor för år samt ett hans minderåriga barn likaledes livränta med 150 kronor för år. Kapitalvärdet av livräntorna utgör ungefär 4,400 kronor.

Det inträffade torde utgöra en maning till även insjöfiskarne att ansluta sig till statens fiskarförsäkring.

Fiskeritställningen i Norrtelge. I samband med firande av Norrtelge stads 300-årsjubileum hade i sommar anordnats en jubileumsutställning omfattande hantverk och industri, hemslöjd, jakt och fiske samt lantbruk.

Jakt- och fiskeutställningen pågick 22 juni—9 juli, och några dagar därutöver emedan från annat utställningshåll en förlängning av öppethållandet begärts.

Vid en sådan utställning är ju lokalfrågan ofta svårlost, då man måste söka få ekonomien att gå ihop. Lyckligtvis ställdes till jakt- och fiskeutställningens disposition ett hammagasin, som blev färdigt lagom för att tagas i bruk; dess enda fel var, att utrymmet blev knappt — även ute fanns för liten fri plats att ställa upp större redskap.

Enär man velat lägga an på att visa ej nyheter utan Norrtelgetraktens (i mycket vidsträckt bemärkelse!) näringars utveckling och framför allt deras nuvarande ståndpunkt, så var det föga nytt inom fiskeredskapsavdelningen. Men man fick ett fullgott intryck av, huru viktigt fisket var såsom näring i orten, och vilka fisken som voro huvudsak; strömmingsskötar och nät för fångst av gädda och aborre dominerade; vidare funnos strömmingsnotar, vinter- och sommarnotar för »fjällfisk», ryssjor i mängder samt mjärdar m. m. Några vackra ålhomnor hade måst sättas upp ovan takstolarna för att kunna sträckas ut i hela sin imponerande längd; för resten hade flera andra ryssjor placerats på samma sätt. På grund av det genom talrikt deltagande i utställningen tränga utrymmet blev

tyvärr mångt och mycket hopträngt och kom ej fullt till sin rätt. Fiskeredskap äro emellertid mycket tacksamma att anordna dekorativt; också blev utställningen i detta avseende mycket lyckad. Ett publiknummer voro tre akvarier, som fått lånas av Kgl. Lantbruksstyrelsen, och vari höllos fiskar typiska för trakten såsom gädda, aborre, lake, åt, braxen, sarv, sutare m. fl.

Fem hederspris, 15 första, 14 andra och 17 tredje pris samt 8 hedersnämmanden visade, att det fanns goda saker bland de utställda.

Danmarks fiske 1921 antages hava avkastat c:a 61,522,755 kg. fisk till ett värde av c:a 35,954,376 kr. eller 2,355,000 kg. och 6,348,200 kr. mindre än föregående år. Håri är ej fångsten av ostron, 2,349,750 st., inräknade, ej heller av fiskarens själva förbrukad fisk. Driftsomkostnaderna hava sjunkit mindre än fiskpriserna. Yrkesfiskarens antal beräknas hava minskat med 245; av bruttoinkomsten beräknas c:a 2,157 kr. i medeltal komma på varje yrkesfiskare. Premier hava utbetalats för dödade av 291 skålar och 81 skarvar med tillsammans 1,245 kr. För förseelse mot fiskeristadgan hava i 151 mål åtalats 246 personer. I Limfjorden hava på goda platser utsatts 1,314,700 rödspättor fångade på sämre. I olika fjordar hava utsatts 203,500 spätt laxöringsyngel och 69,260 äldre; i åar hava utsatts över 300,000 dylikt yngel. Till fiskare (33 st.) hava utlämnats 203,900 kr. och till »låneföreningar» 310,000 kr. i fiskerilån.

Laxarnas hemälvar. I Norge har man funnit att laxen i allmänhet återvänder för lek till den älv, där den levat som yngel. Iakttagelsen såsom sådan torde dock endast gälla lax, som uppfötts i samma älv, där dess föräldrar varit, d. v. s. i stamälven. I *Norsk Fiskeritidende*, oktober 1922, meddelar I. E. MOWINCKEL hur han och en sportfiskekamrat år 1893 arrenderade den då praktiskt taget laxtomma Daleälven, vilken dess före arrendator, en engelsman, ledsnat vid. Fabriker

hade förorenat älven, men så småningom blev bättre ordning införd. De tre första åren, 1893—95, fiskades blott 2 laxar, tillräckligt bevis för att älven var ödelagd. 1893 hade emellertid utsatts 25,000 laxyngel från annat håll (Aaensire). Den ursprungliga Daleelvs laxen var kort och bred — mycket muskulös — på grund av att älven är mycket strid. Aaensirelaxen är däremot lång och smal. 1896 fiskades över 40 laxar och alla dessa voro så gott som utan undantag av Aaensiretypen — »ett mycket tydligt bevis för, att laxen söker sig tillbaka till den älv, varifrån den som späd har utvandrat». Iakttagelsen är av stort intresse, men ännu *veta* vi ej, om den, som ju dock må förmodas, gäller t. ex. Östersjölaxen, och andra laxformer, än mindre om den gäller laxöring. *T. E.*

Transmak hos sjöfågel kan, enligt en uppgift i Fischerei-Zeitung Nr. 46, 1922, fullständigt undvikas, om man, *omedelbart* sedan fågeln dödats, skär en rispa i huden ovan vardera »knäet» samt vid strupen och med t. ex. en gåspenna eller dylikt, instucken i dessa hål, blåser upp skinnet. Hemkommen kan man sedan lätt lossa skinnet, på vilket då fettets blir sittande. Fågeln måste vara varm, då uppblåsningen sker, annars lyckas ej denna väl, och utan att skinnet jämte fettets på detta lossats från kroppen; medan denna är varm, får man ej fullständigt bort den obehagliga bismaken. Detta enl. F.-Z. Red. håller emellertid före, att om sättet är fullgott, så beror det på att, om skinnfettet lossas från kroppen, medan denna är varm, fettets transmak ej hinner övergå till köttet, vilket sålunda i och för sig ej skulle hava någon transmak. För övrigt kan denna procedur hava en orsak jämförlig med den, som gör att får bör flås omedelbart efter döden, för att köttet ej skall få den bismak, som kan kallas »ullsmak».

SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET 1897—1922.

25-årsberättelse.

Av T. T. EKMAN.

Vid Andra Allmänna Svenska Fiskerikonferensens i Stockholm första sammanträde den 14 juni 1897¹ väckte dess ordförande, fiskeriinspektören fil. d:r RUDOLF LUNDBERG, förslag om bildande av en förening under namnet »Svenska Fiskareförbundets».

D:r Lundberg anförde därvid bl. a.: » — — — Det vore tvivelsutan både orättvist och otacksamt att förneka, att ju intresse finnes här i landet för fisket, att icke med tacksamhet minnas, att detta visat sig såväl i form av anslag för fiskets främjande som i andra hänseenden — men med allt erkännande härav torde man dock kunna säga, att fisket har emot sig mäktiga intressen och i våra dagars allt skarpare utpräglade intressekamp lätt löper fara att bliva allt för mycket förbisett och tillbakasatt. Man synes ej gärna vilja erkänna, att denna näring är för sin utveckling underkastad samma lagar som andra näringar samt icke bör anses intaga någon undantagsställning.»

»Vid sådant förhållande är fiskerinäringen i stort behov av understöd av alla krafter, som äro intresserade för densamma med ett så att säga mera personligt intresse än det, som en god medborgare i allmänhet hyser för varje näringsgrens utveckling.»

»Sammanslutning för att med förenade krafter verka för vissa mål är ju dagens lösen, och dess nödvändighet är just starkaste beviset för, huru skarp tävlan de olika intressena emellan verkligen är.» — — —

»Föreningens huvudsyfte skulle, enligt min tanke, vara att sammanföra de personer av alla klasser, som personligen intressera sig för fiske och fiskets värd och förkovran, på

¹ Se denna tidskrift — nedan kallad S. F. T. — 1897, häft 2—3, sid. 29. (I tidskriftens första årgångar förekommer någon gång nypaginerad för varje häfte, liksom stundom dubbelhäften.)

samma sätt, som Svenska Jägareförbundet verkat och fortfarande verkar för jakten och jaktvärden.»

»Nu äro fiskevännerna spridda här och där i bygderna, känna varandra icke och träffa icke tillsammans annat än för andra ändamål. Kunde en sammanslutning åstadkommas med en centralförening i huvudstaden och lokala föreningar inom större eller mindre områden i landsorten, så tror jag, att detta för fiskerisakens framgång skulle visa sig vara av icke ringa betydelse bland annat genom den samverkan, som skulle kunna äga rum mellan fiskeriamatörer och de s. k. fackmännen. Ett organ, som förbundet kunde använda, finnes redan uti Svensk Fiskeritidskrift¹, och förbundet kunde i övrigt verka genom utgivande av mindre fackskrifter o. s. v. — — —.»

Efter en intressant överläggning bordlades frågan till den 16 juni (S. F. T. 1898, h. 2, s. 72). Denna dag fortsattes överläggningen. Efter flera inlägg, varvid bl. a. friherren d:r C. CEDERSTRÖM anförde: »Jag har redan vid förra sammanträdet yttrat, att jag tror det vara av allra största vikt, att ett sådant förbund kommer till stånd. Det kan utträtta oändligt mycket gott. Det kan genom den eller de tidskrifter, som komma att stå till dess förfogande, skaffa ett språkrör för många önsknningar, som för närvarande icke kunna göra sig hörda. Det kan mången gång bidra till skapande av en fast och stark opinion, som kan göra sig gällande och vinna gehör. Jag tror, att det är av största vikt, att ett sådant förbund stiftas. Det behöves nämligen mer än väl sammanhållning mellan de svenska fiskarena — — —», beslöts, att »Svenska Fiskareförbundet» nu — *Den 16 juni 1897 är sålunda Svenska Fiskareförbundets födelsedag* — skulle anses bildat, och uppdrogs åt en kommitté, bestående av fiskeriinspektören d:r R. LUNDBERG, förste fiskeriassistenten F. TRYBOM och kaptenen friherre FAB. DE GEER, att utarbeta stadgar och vidtaga vidare åtgärder för förbundets konstituerande. Den 8 november 1897 sammanträdde dessa (S. F. T. 1897, h. 4, s. 1), och antogo stadgar att tillsvidare gälla, varjämte

¹ Vars utgivare och ägare var d:r Lundberg själv.

utsågs en styrelse av 14 personer: fiskhandlare O. M. BÖKMAN, friherre d:r C. CEDERSTRÖM, frih. FAB. DE GEER, kronofogde EDV. ERIKSON, godsägare C. HAMMARSTRÖM, artisten A. M. LINDSTRÖM, fiskeriinspektören d:r R. LUNDBERG, fiskeristipendiaten docent E. LÖNNBERG, kammarherre R. MONTGOMERY-CEDERHJELM, fiskhandlare TH. PLASS, borgmästare S. J. SANDQVIST, fiskhandlare S. SÖDERBERG, fiskeriassistenten F. TRYBOM och fiskeriassistenten V. WAHLBERG. Denna styrelse sammanträdde i Stockholm den 15 december 1897, varvid utsågs till ordförande fiskeriinspektör RUDOLF LUNDBERG och till vice ordförande samt tills vidare fungerande sekreterare och skattmästare fiskeriassistenten FILIP TRYBOM. Dessutom tillsattes ett förvaltningsutskott av fem personer: hrr LUNDBERG, TRYBOM, WAHLBERG, LÖNNBERG och BÖKMAN. Förvaltningsutskottet utsände sedermera skrivelser till personer, om vilka man kunde hysa förhoppning, att de skulle vilja verka som förbundets *ombud*, med hemställan om att arbeta för inträde av medlemmar i detsamma.

Förbundets första allmänna möte hölls den 31 mars 1898 (S. F. T. 1898, h. 1, s. 35) i Stockholm i Kungl. Lantbruksakademiens samlingssal (varest sedan alla dess ordinarie sammanträden hållits). Vid detta möte konstituerades förbundet närmare. Stadgar antogos (S. F. T. 1898, h. 1, s. 37); definitiv styrelse tillsattes, 15 personer av vilka varje år 5 st. i tur skulle avgå; det meddelades, att till dato över 400 medlemmar voro upptagna i förbundet; föredrag hölls om fiskar, som kunde införas hos oss, varjämte risvasfrågan var på tapeten. Förbundet hade sålunda startat och har nu arbetat i 25 år.

* * *

Svenska Fiskareförbundets Beskyddare

är

H. M. KONUNGEN.

Redan som *kronprins* godtog han år 1902 i nåder Förbundets underdåniga hänvändelse till honom härom, och vid års-

mötet 1908 kunde meddelas, att Hans Majestät nådigt förklarar sig vilja förbliva förbundets Beskyddare.

Till *Hedersledamöter* hava kallats:

Byråchefen filosofie hedersdoktor n. m. FILIP TRYBOM år 1911.
Byråchefen filosofie doktor n. m. OSCAR NORDQVIST år 1920.

Till *Korresponderande ledamöter* hava vid olika tillfällen kallats sammanlagt 32 framstående utländska fiskerifaekmän, av vilka under årens lopp 14 hava avlidit.

Sedan den 31 mars 1898 ordinarie styrelse valdes, hava följande varit *styrelsemedlemmar*:

O. M. Bökman, fiskhandlare, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{17}{3}$ 1915.¹
Fabian De Geer, friherre, sedermera landshövding, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{26}{3}$ 1909.
Edv. Erikson, kronofogde, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{5}{3}$ 1900.
Rudolf Lundberg, fiskeriinspektör, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{2}{2}$ 1903.
Einar Lönnberg, fiskeristipendiat, sedermera professor, $\frac{31}{3}$ 1898—
1898—.
Filip Trybom, fiskeriassistent, sedermera byråchef, $\frac{31}{3}$ 1898—
 $\frac{13}{2}$ 1903.
Victor Wahlberg, fiskeriassistent, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{19}{3}$ 1912.
C. Hammarström, godsägare, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{19}{3}$ 1912.
A. M. Lindström, artist, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{18}{3}$ 1919.
S. J. Sandqvist, borgmästare, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{26}{3}$ 1908.
C. Cederström, friherre, med. och fil. d.r., $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{22}{2}$ 1901.
J. Lundgren, professor, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{16}{3}$ 1907.
R. Montgomery-Cederhjelms, kammarherre, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{16}{3}$ 1907.
M. Rubensson, redaktör, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{5}{3}$ 1900.
R. V. Essén, kommissionslantmätare, $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{20}{3}$ 1908.
D. Wedblad, lantbruksingenjör, $\frac{5}{3}$ 1900— $\frac{15}{3}$ 1910.
Gustaf Ekman, ingenjör, $\frac{5}{3}$ 1900— $\frac{22}{3}$ 1911.
Carl Nyström, med. och fil. d.r., $\frac{22}{3}$ 1901— $\frac{13}{3}$ 1910.
Fredrik von Rosen, greve m. m., $\frac{13}{2}$ 1903— $\frac{21}{3}$ 1917.

¹ Då avgångstiden nu i vissa fall varit svår att bestämma, t. ex. då dödsfall inträffat, avser andra datum ej verklig avgångstid utan tidpunkten för nyval.

Herman Sandeberg, löjtnant, $\frac{13}{2}$ 1903— $\frac{26}{3}$ 1908.
C. Ramberg, redaktör, $\frac{16}{3}$ 1907— $\frac{15}{3}$ 1910.
T. T. Ekman, fiskeriintendent, $\frac{16}{3}$ 1907—.
Johan Sparre, greve, $\frac{26}{3}$ 1908—.
C. H. Wallentin, fiskexportör, $\frac{26}{3}$ 1908— $\frac{21}{3}$ 1917.
Fr. P. Isoz, godsägare, $\frac{26}{3}$ 1908—.
Axel Mörner, greve, sedermera landshövding, $\frac{26}{3}$ 1909— $\frac{20}{3}$ 1914.
M. R. Sahlin, landshövding, $\frac{15}{3}$ 1910— $\frac{13}{2}$ 1919.
F. F. Edelstam, hovjägmästare, $\frac{15}{3}$ 1910— $\frac{19}{3}$ 1912.
A. F. Hök, godsägare, $\frac{15}{3}$ 1910—.
Sten Bielke, greve, $\frac{22}{3}$ 1911—.
O. von Mentzer, ryttmästare, $\frac{19}{3}$ 1912— $\frac{18}{3}$ 1919.
Fr. Tigerhielm, f. d. överjägmästare, $\frac{19}{3}$ 1912— $\frac{18}{3}$ 1919.
Hans von Horn, godsägare, $\frac{19}{3}$ 1912— $\frac{17}{3}$ 1915.
Erland Hedberg, bruksförvaltare, $\frac{20}{3}$ 1914— $\frac{15}{3}$ 1921.
P. E. Lindström, kansliråd, sedermera överdirektör, $\frac{17}{3}$ 1915—.
W. E. Silfverhjelms, godsägare, $\frac{17}{3}$ 1915—.
K. A. Andersson, fiskeriintendent, sedermera byrådirektör, $\frac{21}{3}$ 1917—.
D. M. Klingspor, kapten, $\frac{21}{3}$ 1917—.
A. G. Borgström, fiskeritillsyningsman, $\frac{18}{3}$ 1919—.
C. H. Schager, fiskerikonstulent, $\frac{18}{3}$ 1919—.
Hj. Skoglund, fiskeriundervisare, $\frac{18}{3}$ 1919— $\frac{14}{3}$ 1922.
J. Pauli, jägmästare, $\frac{18}{3}$ 1919— $\frac{14}{3}$ 1922.
Gunnar Alm, fiskeristipendiat, $\frac{15}{3}$ 1921—.
Albert Gräslund, handlande, $\frac{14}{3}$ 1922—.
N. Fred. A:son Wiman, grosshandlare, $\frac{14}{3}$ 1922—.

Styrelsens och därmed Förbundets ordförande:

Rudolf Lundberg $\frac{5}{3}$ 1898—† $\frac{2}{12}$ 1902.
Filip Trybom $\frac{17}{12}$ 1902— $\frac{13}{2}$ 1903 († $\frac{15}{2}$ 1913).
Fredrik von Rosen $\frac{31}{2}$ 1903—† $\frac{28}{1}$ 1917.
Einar Lönnberg $\frac{14}{2}$ 1907—.

Styrelsens och därmed Förbundets vice ordförande:

Filip Trybom $\frac{31}{3}$ 1898— $\frac{17}{12}$ 1902.
Einar Lönnberg $\frac{17}{12}$ 1902— $\frac{14}{2}$ 1907.

Fredrik von Rosen ¹⁴/₂ 1907—† ²⁸/₁ 1917.
P. E. Lindström ²¹/₃ 1917—.

Sedan den ²¹/₃ 1898 till ledamöter i *förvaltningsutskottet* invalts R. Lundberg, F. Trybom, O. M. Bökman, E. Lönnberg och Viet. Wahlberg, kompletterades utskottet efter R. Lundbergs fränfalle med artisten A. M. Lindström (d. ¹⁷/₁₂ 1902). Sedermera har styrelsen emellertid handlagt alla ärenden själv.

Skreterare och Kassaförvaltare:

Filip Trybom ²¹/₃ 1898—²²/₃ 1901.
Einar Lönnberg ²²/₃—¹⁰/₁₁ 1901.
R. Lundberg tills vidare från den ¹⁰/₁₁ 1901.
Hj. von Köhler (³/₃ 1902) ¹⁷/₁₂ 1902—¹⁰/₃ 1907.
T. T. Ekman ¹⁰/₃ 1907—.

Revisorer:

Revisorer¹ och revisorssuppleanter hava under åren 1898—1922 varit W. Schürer von Waldheim, Johan Sparre, E. Pontin, A. F. Hök, Ivar Arwidsson, Carl Hult, C. G. Timm, T. T. Ekman, Gustaf Swenander, K. A. Andersson, F. F. Edelstam, Hans von Horn, E. O. Lidin, Fritz Löwen, H. Santesson, P. J. Högfeldt¹, Sven Ekecrantz, T. Wanberg¹, C. A. Kjellberg, C. Schmidt² samt N. Müllern-Aspegren.²

Redaktörer:

Under Förbundets första år var den av fiskeriinspektören d:r Rudolf Lundberg utgivna Svensk Fiskeritidskrift dess organ. Sedan d:r Lundberg d. 2 dec. 1902 avlidit, träffade d. v. docenten d:r Einar Lönnberg avtal med den förres sterbhus angående utgivandet av tidskriften. Sedan han den 17 dec. 1902 blivit utsedd till redaktör, utgav han tidskriften för Förbundets räkning till och med år 1906. Den 31 okt. 1906 antogs fiskerintendenten d:r T. T. Ekman till redaktör, och har han alltsedan år 1907 utgivit tidskriften.

¹ F. n. revisor.

² F. n. revisorssuppleant.

Som *ombud* hava ett stort antal av Förbundets mera intresserade medlemmar verkat för dess framgång.

Förbundet har verkat för fiskerinäringen på mångahanda sätt. Ett, och ett mycket viktigt, om ock dess resultat ej äro så direkt påvisbara, är sammanförandet av fiskeriintresserade till personligt sammanträffanden vid möten, då iakttagelser kunnat meddelas, åsikter kunnat diskuteras och meningar bytas, var och en till fromma. Vid Förbundets möten, det konstituerande år 1898, 24 ordinarie årsmöten samt 3 extra möten vid allmänna lantbruksmötena i Gefle 1901, i Norrköping 1906 och i Örebro 1911, hava hållits 78 föredrag och överläggningar, om vilka man måste antaga, att de lämnat betydande spår efter sig, förutom de direkta resultat som nedan skola nämnas. Styrelsen har haft 72 sammanträden, varvid dels behandlats löpande eller förberedande ärenden, dels hava de utmynnat i mera fristående resultat. Vid studerande av protokollen finner man bland annat följande.

Vid årsmötet ¹⁴/₂ 1899 upptogs frågan: »Kan och bör något göras för sportfiskets utveckling inom landet?» Ärendet överlämnades åt styrelsen för utredning; sedan beslut årsmötet ⁵/₂ 1900 att en pristävlan skulle anordnas för åstadkommande av tävlingsskrifter om sportfiske; en prisnämnd tillsattes och skulle styrelsen söka insamla det belopp som behöfdes till pris. Pristävlan utlystes (S. F. T. 1900, häft. 1, s. 47, och häft. 2, s. 96, samt i F—U:s otryckta protokoll d. 1 febr. 1900) — men någon tävlingsskrift inkom icke inom utsatt tid. Den ²²/₂ 1901 höll professor J. Lundgren föredrag om gäddfiske för amatörer; föredraget trycktes i tidskriften samt i broschyrform. Vid årsmötet 1907 inledde professor E. Lönnberg ett överläggningssämne: »Vad bör göras för höjandet av värdet å sportfiskevatten?» (S. F. T. 1907, h. 2, s. 36 och 46). Den 27 nov. 1907 utfäste styrelsen ett pris å 150 kr. för den bästa broschyren, som såsom tävlingsskrift inlämnades, rörande ordnandet av fisket i landets sportfiskevatten (S. F. T. 1907, h. 6, s. 161, och 1908, h. 2, s. 35). Någon prisskrift inkom ej heller nu. Vid årsmötet 1914 (S. F. T. 1914, h. 2, s. 38 och 56) upptogs

äter sportfiskefrågan, som nu avsågs att lösas under samarbete med Svenska Turisttrafikförbundet; en hel del förarbeten utfördes, men förhållandena blevo ju sedan mindre lämpliga.

Vid årsmötet 1900 höll artisten A. M. Lindström föredrag (S. F. T. 1900, h. 1, s. 11) om § 10 i 1896 års lag om rätt till fiske, vars ineffektiva innehåll och formulering nagelförs. Föredragaren slutade med förslag om, huru borde förfaras med oskiftade fiskevatten, där någon delägare önskade förbättra fisket.

Vid olika tillfällen upptogs ämnet återigen under olika former av artisten Lindström, som vid årsmötet den 1 april 1905 (S. F. T. 1905, h. 2, s. 53) höll föredrag om »vilka åtgärder böra vidtagas för att intressera fiskevattenägare för bättre fiskevård i våra insjöar och vattendrag?» Förbundet beslöt då, att framställning skulle göras till Kungl. Lantbruksstyrelsen om dess medverkan »till en sådan omarbetning av gällande lag om fiske, att under någon form föreningar av fiskerättsägare i gemensamma fiskevatten skulle äga rätt att reglera fisket inom desamma». Därvid skulle också frågan om fiskekort som medel till förebyggande av tjuvfiske upptagas. Hjulet hade nu kommit i gång.¹ 1910 års riksdag antog dock ej det då framlagda lagförslaget. Vid Förbundets möte i Örebro 6 juli 1911 upptogs frågan än en gång av artisten LINDSTRÖM i ett längre föredrag (S. F. T. 1911, h. 4, s. 99 och 105), som följdes av diskussion. Inom styrelsen förekom den även till behandling d. 19 febr. 1913; vid årsmötet (S. F. T. 1913, h. 2, s. 39 och 49) hölls föredrag, och uppdrogs åt styrelsen att till riksdagens jordbruksutskott inlämna motiverat uttalande, vilket även skedde (S. F. T. h. 2, s. 56). Till slut kom 1913 års »Lag om gemensamhetsfiske» till stånd. Tyvärr fick den i en del avseenden ej det innehåll, som Förbundet vid olika tillfällen arbetat för, och ej heller den mest praktiska form. Detta torde ock vara orsaken, varför den hittills blivit så föga tagen i anspråk.

¹ Skrivelsen torde hava inlämnats i slutet av år 1905, S. F. T., häft. 5, 1905, s. 176.

Vid årsmötet 22 mars 1901 framställdes förslag om vidtagande av åtgärder för att, så vitt möjligt, förekomma plågande av fisk och kräftdjur. Sedermera utarbetades av d:r Einar Lönnberg en broschyr »Kortfattade förhållningsregler för undvikande av onödigt djurplågeri vid fångst, transport, tillagning och förvaring av fisk och matnyttiga kräftdjur» (S. F. T. 1902, h. 2, s. 51 och 61). Största delen av upplagan har tillställts djurskyddsföreningar inom landet för vidare spridning.

Av styrelsen beslöts den 31 januari 1901 att ingå med underdånig anhållan (S. F. T. 1900, h. 4, s. 163) om fraktlindringar på statens järnvägar för fiskyngel och befruktad fiskrom, avsedda för utplantering. Ansökningen ledde delvis till önskad påföljd (S. F. T. 1901, h. 3, s. 97). På grund av de under krisåren stegrade frakttaxorna blevo de tunga försändelserna av fiskyngel i vatten förhållandevis ännu dyrbarare än förut. En ny hänvändelse med hemställan om sänkta frakter (S. F. T. 1921, h. 1, s. 6) ledde emellertid ej till något känt resultat.

Vid Förbundets årsmöten hava flerfaldiga gånger behandlats viktiga frågor som sedermera lösts efter vid mötena framlagda riktlinjer. Så t. ex. behandlades vid extra mötet i Gefle d. 10 juli 1901 (S. F. T. 1901, h. 2, s. 71) bl. a. frågan om uppammande av en stam dugliga insjöfiskare, varvid fiskeriskolor rekommenderades; frågan om sättet för premiering av saltad strömming, vars stora nytta påpekades vare sig den skedde i huvudsak som dittills eller medelst bedömning på insaltningsplatserna; frågan om premiering för dödande av skälhundar, där mycket föreslogs, som sedan kommit till stånd, t. ex. lika premier för hela landets kust (detta sades dock mera indirekt) m. m. Dylikt har hänt sedermera, mer än en gång, om det ock ej alltid kan *bevisas*, att anförandena vid Förbundets möte varit den avgörande orsaken. Knappast någon större fiskerifråga, av mera allmän art, har i själva verket avgjorts utan att hava varit före vid Förbundets årsmöten eller inför dess styrelse.

Att tanken på bildande av lokala fiskeriföreningar skulle

uppkomma inom Svenska Fiskareförbundet är naturligt. Detta skedde redan på ett tidigt stadium. Vid styrelsens sammanträde d. 26 nov. 1900 (S. F. T. 1900, h. 4, s. 161) behandlades förslag om tillsättande av ombud i orterna och bildande av lokalföreningar. Försök gjordes (S. F. T. 1901, h. 1, s. 8), men dessa ledde då ej till något resultat. Emellertid hava sedermera flera lokala fiskeriföreningar varit eller äro fortfarande medlemmar av Förbundet.

Arbetet på sammanslutningar för fiskets främjande släpptes dock ej. Vid årsmötet 1902 (S. F. T. h. 2, s. 52) överlades om frågan: »Äro fiskeriföreningar för skötseln av samfällda fiskevatten hos oss önskvärda?» Inledaren, greve Fredrik von Rosen, framlade därvid förslag till stadgar (S. F. T. h. 2, s. 94) för fiskeriföreningar i dylikt syfte. Det beslöts att överlämna stadgeförslagen till de olika hushållningssällskapen.

Den 13 febr. 1903 (S. F. T. 1903, h. 1, s. 4) väcktes inom styrelsen förslag om, att Förbundet skulle söka praktiskt visa, huru fiskeriföreningen efter sagda förslag lämpligast borde ordna sin verksamhet. Man tänkte sig att arrendera fiskevatten eller eventuellt få sådana på någon kronopark överlåten på Förbundet. Undersökningar utfördes genom statens fiskeritjänstemän på 4 kronoparker (S. F. T. 1904, h. 1, s. 14), bl. a. Klotens kronopark; ingendera erbjöd lämpliga vatten; saken fick därför tills vidare anstå. Då vissa personliga och lokala förhållanden syntes lovande, hemställde emellertid styrelsen (S. F. T. 1904, h. 1, s. 51 och 60) hos Kungl. Lantbruksstyrelsen om dess medverkan för anordnande av en årlig undervisningskurs i fiskevård vid Klotens kronopark jämte anordnande av rationellt fiske därstädes, vilket skulle varit så mycket lämpligare, som vid skogsskolan därstädes 10 unge män årligen utbildades till jägmästare. Kungl. Lantbruksstyrelsen ställde sig i princip mycket välvilligt (S. F. T. 1904, h. 3, s. 169) gentemot förslaget men kunde just då ej direkt medverka. På grund av olika anledningar har Fiskareförbundet sedermera ej haft anledning att upptaga frågan; fiskevattnen

på Klotens kronopark hava emellertid varit föremål för noggranna undersökningar.¹

Även med fiskeristatistikfrågan har Förbundet lagt sig ombord. Vid årsmötet 1904 förekom överläggningsämnet »Kan och bör något göras för befordrande av utförsel av insjöfisk till utlandet?» (S. F. T. 1904, h. 2, s. 53 och 57). Mötet beslöt att vissa uppgifter om insjöfisktillgång skulle söka anskaffas hos fiskhandlarna för att samlas och tillställas exportörer o. s. v. Sådana uppgifter borde även samlas genom hushållningssällskapen och deras fiskeritjänstemän. Även om utförsel av insjöfisk icke skulle kunna bliva så stor, så ansåg styrelsen (S. F. T. 1905, h. 6, s. 174), att föryttringen av fisk inom landet skulle kunna främjas. Förbundets arbete för saken fick ej fullt den avsedda effekten, men det kan påpekas, att styrelsen den 14 nov. 1905 uttalade, »att insamlandet av uppgifter angående fisket borde koncentreras till vissa större insjöar, där det finnes yrkesfiskare, ävensom att i de till Kungl. Lantbruksstyrelsen ingående fiskeristatistiska uppgifterna borde inflyta namn och adress för de fiskhandlare, som vore bosatta inom de olika distrikten». Sedermera har ju ordnandet av de fiskeristatistiska uppgifterna övertagits av Statistiska Centralbyrån; att belåtenheten ej är fullkomlig med denna är nog säkert. Se härom bl. a. föredrag, diskussioner och anföranden m. m. (S. F. T. 1917, h. 2, s. 34 och 57, samt h. 6, s. 161; 1918, h. 1, s. 2 och 7 samt h. 2, s. 37 och 1922, h. 2, s. 36 och h. 3, s. 65).

Den vid årsmötet 26 mars 1908 förda överläggningen (S. F. T. 1908, h. 2, s. 38 och 49): »Kunna och böra särskilda åtgärder vidtagas för upphjälpande av fisket i Stoekholms och Södermanlands läns skärgård efter gädda, aborre, id m. fl. bäckvattensfiskar och i så fall vilka?» förde till en mötets resolution: »Svenska Fiskareförbundet uttalar som ett

¹ Se bl. a.: GUNNAR ALM, Undersökningar över tillväxt och föda hos Klotentjärnarnas fiskarter, 1921, och EINAR NAUMANN, Klotentjärnarna, undersökningar över bottenens beskaffenhet; båda i Meddel. från K. Lantbruksstyrelsen, nr 232, 1921.

önskemål, att en fiskeriexperimentator under 3—5 år finge arbeta med utrönande av bästa metoderna för fiskökning i Uppsala, Stockholms, Södermanlands och Östergötlands läns skärgårdar.» Vid 1909 års riksdag väcktes en motion om ett anslag av 8,500 kr. under åren 1910—1912 att ställa till lantbruksstyrelsens förfogande för undersökningar över möjligheten att genom fiskodling i större skala befrämja fiskets utveckling inom mellersta Sveriges Östersjöområde (S. F. T. 1909, h. 3, s. 67), vilken motion bifölls. Undersökningarna utfördes ock på sin tid, och vunnos av dem en ganska god erfarenhet om förhållanden, som förut icke varit kända eller ej fullt beaktade (S. F. T. 1915, h. 2, s. 62); dock visade sig svårigheterna att ordna fiskodling i sådan skala, att den kunde inverka på fiskets utfall i stort sett, särdeles stora, huvudsakligen, emedan fiskarebefolkningen i allmänhet ännu ej vore mogen att själv taga den om hand.

Limhamns fiskareförening (S. F. T. 1909, h. 6, s. 161) och sedermera även Smyge och Lilla Bedinge fiskeriförening (S. F. T. 1910, h. 4, s. 102) hade hos Förbundets styrelse anhållit, att denna skulle medverka till upprättande av fiskaresjökort över viss del av södra Östersjön och inloppet till Öresund. Styrelsen hemställde med anledning härav hos Kungl. Lantbruksstyrelsen i ärendet, om det ej kunde upprättas fiskaresjökort över delar av Östersjön och särskilt över de av sagda fiskareföreningar omnämnda. Lantbruksstyrelsen ställde sig välvilligt till saken (S. F. T. 1912, h. 1, s. 1), och försök gjordes år 1910 utanför Skånes och Blekinge kuster att med tillhjälp av fiskefartyget »Eystrasalt» verkställa nödiga förarbeten för åstadkommande av fiskaresjökort. Dessa lyckades dock icke, varföre Lantbruksstyrelsen ej kunde direkt åstadkomma mera. Emellertid företogs sedan, på anmodan av byråchefen Трыбом, ombord å statens ångare »Skagerak», som disponerades av Svenska hydrografisk-biologiska kommissionen, försök i samma riktning. Dessa utföllo bättre och resulterade i utgivandet av ett fiskaresjökort utanför Hallands norra kust; detta har sedan under vissa år varit till stor nytta vid sillfisket. Det torde huvudsakligen varit brist på pengar

och arbetskrafter som orsakat, att ej flera dylika fiskaresjökort utarbetats.

Vid årsmötet 20 mars 1914 (S. F. T. 1914, h. 2, s. 34) uttalade sig Förbundet efter ett av diskussion följt föredrag för önskvärdheten av att frågan om tillhandahållande av svenskt ålyngel för lämpliga vatten med det snaraste måtte upptagas av fiskerid administrationen till behandling. Sedan några år tillbaka är saken ordnad; staten har ålyngelfångststationerna vid Trollhättan och Älvkarleby och levererar, efter vederbörlig kontroll om fiskevattnets lämplighet, ålyngel till mycket lågt pris.

Bättre skydd mot olovligt fiske i enskilt fiskevatten har ock varit ett av Förbundets önskemål. Bl. a. har därom hållits föredrag vid årsmöten (S. F. T. 1912, h. 2, s. 38 och 56 samt 1913, h. 2, s. 36 och 44). År 1913 fick styrelsen uppdrag att uppgöra förslag. Underdånig skrivelse i ärendet avläts den 4 april 1913 (S. F. T. 1913, h. 6, s. 161). Denna utsändes på remiss och förordanden hade ingått från flera myndigheter, men något resultat i denna invecklade fråga medhamns ej före världskriget, vilket ju ej är underligt; och sedan har ju tiden ej varit den lämpligaste för att få fram dylik lagstiftning.

I samband med annat ämne framhölls vid årsmötet 1915 (S. F. T. 1915, h. 2, s. 40) en brist i § 24 av nädiga fiskeristadgan, nämligen att, om vid t. ex. under förbjuden tid utfört fiske, som resulterat i större fångster, fångsten kan försäljas utan att beslagtagas, vinsten av försäljningen lätt kunde överstiga sedan ådömda böter. Frågan upptogs av styrelsen, som den 28 oktober beslöt, att den skulle utredas. Den 22 mars 1916 (S. F. T. h. 3, s. 68) avläts underdånig skrivelse med anhållan om sådana ändringar i nädiga fiskeristadgan, att, då på grund av överträdelse av sagda stadgas bestämmelser fångst eller redskap förverkas, deras värde, om fångsten eller redskapen ej kan tillrättaskaffas, måtte bliva förverkade. Det lyckliga slutet av ärendet blev den i K. K. d. 14 dec. 1917 ändrade lydelsen av 24 och 29 §§ i fiskeristadgan.

I jaktstadgan d. 8 nov. 1912 blev användande av sax för

fångande av andra djur än vissa fåglar förbjudet. Vid årsmötet 1913 (S. F. T. 1913, h. 2, s. 41) uttalade sig Förbundet för, att detta förbud borde borttagas i avseende å fångst av skäl och utter. Underdånig skrivelse avläts den 13 nov. 1913 (S. F. T. 1914, h. 1, s. 3), vari anhölls om sådan ändring av jaktstadgan, att »sax, gillrad under vatten, måtte få användas för fångande av skälhund och utters». Genom K. K. d. 11 juni 1918 medgavs att i vissa Norrlandslän t. o. m. d. 31 maj 1919 använda sax, gillrad under vattenytan, för fångst av skälhund; detta tillstånd förlängdes d. 9 maj 1919 att gälla ytterligare ett år; den 10 dec. 1920 ändrades §§ 7 och 8, och medgavs då användande av sax för fångst av skälhund och vid vatten, där fiskodling bedrivs, av utter. Bestämmelserna rörande användande av sax särskilt för skäl hava emellertid av några s. k. sakkunniga blivit belamrade med en mängd hindrande formaliteter.

Årsmötena 1918 (S. F. T. 1918, h. 2, s. 39) och 1919 (S. F. T. h. 2, s. 34) uppdrogo åt styrelsen att söka få lagförslagets om fastställande av yttergränsen för strandägares områden i vissa större sjöar framläggande för riksdagen påskynadt (S. F. T. 1919, h. 3, s. 68). På grund av yrkanden inom 1921 års riksdag, inför vilken frågan kommit, att fiskerättsförhållandena på kusten skulle behandlas samtidigt med i de stora insjöarna, uppsköts den då tillsvidare — tyvärr.

Som av anförda framgår, har Svenska Fiskareförbundet med sitt arbete lyckats framdriva flera för fiskerinäringen goda resultat. Det har ock påpekats, att dess verksamhet även indirekt varit gagneligt genom föredrag och överläggningar vid årsmötena. Flere sådana hava redan omnämnts. Bland de övriga torde nedanstående visa, huru omfattande arbetsprogrammet varit, och huru omväxlande det tett sig. Om den norrländska strömmingsindustrin (1900); Om sötvattensfiskets upphjälpande (1900); Kan fiske med långrev anses skadligt och i så fall i vilka hänseenden? (1901); Om skäggdoppingens levnadssätt och inverkan på fisktillgången (1901); Huru skall en stam dugliga insjöfiskare kunna uppammas här

i landet? (Gefle 1901); Vid vilken tidpunkt bör fiskyngel lämpligast utsläppas i det fria vattnet? (Gefle 1901); Är det nuvarande sättet för strömmingspremierung det lämpligaste eller kan det ske på lämpligare sätt? (Gefle 1901); Ett och annat om fiske och fiskodling (1902); Om siklöjefisket i Vättern (1903); Vilka åtgärder böra vidtagas för att fylla det allt mera stigande behovet av befruktad laxrom? (1903); Det för Riksdagen framlagda förslaget om ordnande av administrationen för fiskerinäringen (1904); På vilket utvecklingsstadium bör laxyngel överflyttas från kläkningsanstalt, å vilket djup och å vilken botten bör utsättningen ske? (1904); Kan och bör något göras för befordrandet av export av insjöfisk? (1904); Älmärkning i Östersjön m. m. (1905); Vilka resultat hava vunnits av utplantering av regnbågsforell och röding? (1905); Om det moderna vintersillfisket vid västkusten samt de nyare fiskemetodernas utsträckande från svensk sida även till trakten av Island (1906); Vilka erfarenheter hava gjorts beträffande försök med snörpvad och motorbåtar vid strömmingsfiske i Östersjön? (1906); Om anledningarna till kräftfiskets felsläende år 1905 (1906); Om älvens fortplantningsförhållanden (Norrköping 1906); Vad kan och bör göras för att befordra tillverkning och avsättning av rökta fiskvaror? (Norrköping 1906); Nyare företag till utvidgande av området för bohuslänska saltsjöfisket (1907); Är det önskvärt, att motorbåtar användas för befordrandet av mera verksam tillsyn över fisket? (1907); Om huvudgrunderna för den tillämnade förändringen av vår nu gällande vattenrättslagstiftning (1907); Avsättning och beredning av sill i Tyskland (1908); Om strandäganderätten i våra större insjöar (1908); Redogörelse för biologiska undersökningar i av vissa fabriksanläggningar, speciellt sockerfabriker, förorenade vatten (1909); Åtgärder till de skadliga skälarnas förminskande (1909); Om laxungarnas levnadssätt och om bestämmande av deras ålder med hjälp av fjällen (1910); Intresse motsatser i de svenska vattendragen (1910); Lagberedningens förslag till jordabalk m. m. (1910); Fiskodling i dammar (1911); Sportfiske (1911); Huru få en säker grundval för rationell skötsel

av våra insjöar? (1911); Om karp- och sutareodling som bi-näring för lantbrukare (Örebro 1911); Om kräftpesten (Örebro 1911); Om kräftpesten och medel till dess bekämpande (1912); Sillfisket i Bohuslän (1913); Tidigare åtgärder för fisket i våra fria vatten, resultatet härav och önskemål för fiskets framtida utveckling (1915); Om fiskvägar (1915); Om risvasar (1916); Huru böra våra fiskplanteringar ordnas? (1916); Minimimått å fisk i fiskestadgar (1917); Om fiskeritillsynen (1907); Våra sjöars fiskavkastning och medlen att öka den i de stora sjöarna (1918); Konservering av fisk medelst frysning (1918); Vetenskapliga undersökningar rörande sillen och deras tillämpning på sillfisket (1918); Om sjöregleringar och fisket (1919); »Rex» och andra fisksaxar (1919); Ett ekonomiskt utnyttjande av våra insjövattnen (1919); Vattenförening och fiskhygien (1920); Fiskerifrågor vid årets riksdag (1920); Delning av fiske (1920); Några iakttagelser vid vinternotdragning i insjöar (1920); Vår fiskhandel (1921); Om massdöd av fisk genom vitriolbildning i naturen (1921); Om strand- och bottenfaunans betydelse för våra sjöars fiskproduktion (1921); Rödspättan och rödspättfisket i Skagerrack och Kattegatt (1921); Några utvecklingslinjer för svensk limnologisk forskning (1922); Flottningen och fisket (1922).

Redan från början hade Svenska Fiskareförbundet i Svensk Fiskeritidskrift ett organ, utan vilket dess arbete icke kunnat bli så framgångsrikt. Tidskriften, som började utgivas år 1893 av d. v. fiskeriinspektören fil. d:r Rudolf Lundberg, ägdes av denne och övertogs efter hans död av Förbundet. Om tidskriftens verksamhet i övrigt torde här ej behöva närmare redogöras. Som medlet för spridande av kännedom om Förbundets intentioner och arbetsresultat samt i övrigt av upplysning inom fiskeriernas alla områden har den alltid måst vara föremål för Förbundets omvårdnad, och detta i än högre grad sedan Förbundet blivit dess ägare och sålunda måst stå för dess ekonomi. Under d:r Lundbergs tid uppbar denne ett årligt statsbidrag för tidskriftens utgivande av 900 kr. (S. F. T. 1903, h. 1, s. 9); Förbundet beviljades för samma ändamål kr.

1,000 för vartdera av åren 1903—04, kr. 1,200 för vartdera av åren 1905—1918, kr. 1,500 för år 1919, 1,800 kr. för år 1920 samt 2,500 kr. för vartdera av åren 1921—1922. År 1916 ingick i tidskriften ett register (1917, h. 2) över de gångna 25 årens innehåll, för de senare åren hänvisas till de olika årgångarnas innehållsförteckningar. Särskilt bör kanske nämnas, att sedan år 1907 i Svensk Författningssamling intagna författningar berörande fiske m. l. m. fullständigt brukat intagas i tidskriften.

Tidskriften har givetvis alltid utdelats till Förbundets medlemmar och varit tillgänglig för prenumeration hos redaktionen och genom posten; vidare har den gratis tillställts en hel del institutioner inom och utom landet samt inom fiskerierna framstående utläningar. Alltsedan år 1910 har även skogs- och lantmannaskolor erhållit den fritt. Genom prenumeration av hushållningssällskap har ett stort antal fiskare också fått den utan kostnad för dem själva. En svårighet att med tidskriften nå yrkesfiskarna är det ringa intresse dessa oftast hava för att läsa annat om fiske än det, som behandlar de var och en allra närmast liggande fiskeförhållandena.

Om ock det för fiskets främjande utförda arbetet tagit den största delen av Förbundets arbete i anspråk, så har likväl mycken tid måst ägnas åt rena föreningsärenden. Från början hade man tänkt sig att få till stånd m. l. m. fristående lokalföreningar i landsorten, som skulle sammanhållas av huvudföreningen i Stockholm. Några sådana lokalunderavdelningar kommo emellertid aldrig till stånd. Sedan år 1906 kunna emellertid föreningar ingå som ledamöter i Förbundet, och hava några sådana också gjort detta, vilket framgår av matriklar och årsberättelser. För att uppmuntra härtill tillkommo styrelsebeslut åren 1904, d. 1 nov. (§ 6), 1910, d. 4 febr. (§ 7) och 15 mars (§ 4) samt 1914, d. 20 mars § 4, varigenom yrkesfiskare, som vore medlem av fiskeriförening, vilken själv är medlem uti Förbundet, skulle kunna erhålla tidskriften till nedsatt pris (då 1 kr.); men även detta visade sig ej medföra önskat resultat.

Större framgång har Förbundet nått genom att söka stöd

och samarbete med hushållningssällskapen, av vilka f. n. sex äro medlemmar i Förbundet. Många av dessa hava ställt sig tillmötesgående, då Förbundet vänt sig till dem med hemstäl-landen av olika slag. Genom deras mellankomst hava hundratals exemplar av tidskriften kunnat spridas, flere av läns-fiskeri-tjänstemännen fått tillfälle att närvara vid Förbundets årsmöten och väsentlig ekonomisk hjälp lämnats Förbundet (åren 1920—22 sammanlagt kr. 1,575 i kontanta bidrag).

Medlemsanskaffningen i en förening är oftast en lika viktig som svår sak. Sedan »det första notvarpet» skett, gällde det fortsättningen. Styrelsen beslöt sig redan d. 15 dec. 1897 för att söka arbetskrifter genom frivilliga »ombud» och hava sådana stundom funnits i stort antal. Åtskilliga av dem hava skaffat Förbundet många medlemmar, men arbetsfältet är hårdarbetat, och skörden tyvärr ofta klen.

Under de första åren höllos årsmötena under februari, mars eller april, fr. o. m. år 1906 alltid under mars och, sedan »lantbruksveckan» kommit till stånd år 1911, alltid i samband med denna.

Förbundets medlemsantal har i allmänhet hållit sig mellan 500 och 700. Genom en energisk ehuru delvis för bibehållandet opraktiskt inriktad »anskaffning» uppgick det år 1903 till 1,034 stycken, men sjönk sedermera igen. Andra fiskeriföreningar, såsom Södra Sveriges Fiskeriförening, och tidskrifter, såsom »Fiskerierna» och »Från Skog och Sjö», med specialriktningar hava nog tagit i anspråk en del intressen, varförutom de sista årens svårigheter även inverkat på medlemsantalet, som nu är nere i 600.

Årsavgiften i Svenska Fiskareförbundet var t. o. m. år 1917 2 kr., för år 1918 höjdes den till kr. 2:50, 1919 till 3 kr., 1920 till kr. 3:50, 1921 till 5 kr. och har för år 1923 bestämts till kr. 4:50.

Ständiga ledamöters fond visade vid bokslutet d. 31 dec. 1921 en behållning av kr. 1,940:41. Förbundets övriga tillgångar utgjordes då av kr. 5,638:77.

Till slut bifogas Förbundets stadgar i nu gällande form.

SVENSKA FISKAREFÖRBUNDETS STADGAR

antagna den 31 mars 1898, med sedermera gjorda ändringar.

§ 1.

Förbundets ändamål är att inom sig förena för fiskerinäringens framgång intresserade personer, i syfte att arbeta för det svenska fiskets främjande och spridande av intresse för denna näringsgren.

§ 2.

Tillträde till förbundet är öppet för en var välfrejdad person, som, efter av någon förbundets medlem gjord anmälan, därtill vill mottaga kallelse samt erlägger stadgad årsavgift.

Förening, som därom uttrycker önskan och uppfyller föreskrivna villkor, kan ock bliva ledamot av förbundet (tillägg av den 15 mars 1906).¹

§ 3.

Förbundsmedlem, som önskar bliva »ständig ledamot», har att till en särskild fond erlägga sjuttiofem kronor, förening dock 125 kronor (ändring av den 15 mars 1921)² och är därefter från årsavgift befriad. Av den sålunda uppkomna »ständiga ledamöters fond» får blott räntan användas till förbundets utgifter.

Efter förslag av styrelsen äger förbundet kalla till hedersledamöter personer, som varit synnerligen nitiska och gagnarikt verkat för fiskerinäringen, samt till korresponderande ledamöter sådana utrikes boende personer, som genom sina kunskaper och sin verksamhet kunna främja förbundets syften.

§ 4.

Förbundets angelägenheter handhavas av en styrelse, som har sitt säte i Stockholm, och som skall bestå av femton ledamöter, vilka väljas för en tid av tre år, dock så att fem av dem avgå i tur vid förbundets första ordinarie sammanträde varje år.

Styrelsen utser inom sig ordförande och vice ordförande, sekreterare och kassaförvaltare — alla för en tid av ett år och med samma befattningar inom förbundet. Såväl styrelseledamöter som nämnda funktionärer kunna återväljas. Sekreterare- och kassaförvaltarebefattningarna kunna vara förenade hos samma person.

Styrelsen sammanträder, så ofta det för ärendenas handläggning

¹ S. F. T. 1906, h. 2, s. 59.

² S. F. T. 1921, h. 2, s. 33. Under tiden 1912—1921 hade dessa avgifter varit 30 resp. 50 kr. S. F. T. 1921, h. 2, s. 35.

erfordras, och skola minst fem ledamöter vara närvarande, för att styrelsen skall vara beslutsmässig.

Styrelsen utväljer inom sig ett av fem personer bestående förvaltningsutskott, som har att sköta de löpande göromålen och ombesörja utgivandet av förbundets publikationer.

§ 5.

Förbundet sammanträder *minst* en gång om året på tid och ort, som av styrelsen bestämmas. Kallelse till förbundets sammanträden kungöres en månad förut, och böra de överläggningsämnen, som vid sammanträde skola förekomma, så vitt ske kan, omförmälas i kallelsen.

Extra sammanträde skall, efter beslut av förbundet eller styrelsen, hållas, då det finnes behöfligt.

§ 6.

Vid förbundets ordinarie sammanträden företages behandling av följande ärenden:

- a) Val av ordförande för dagen.
- b) Alla övriga val, som böra förekomma, såsom av ledamöter i styrelsen, två revisorer med deras suppleanter m. fl.
- c) Styrelsens årsberättelse.
- d) Revisorernas berättelse.
- e) Ärenden, som blivit beredda av styrelsen.
- f) Frågor, som av förbundets medlemmar vid sammanträdet väckas.
- g) Bestämmande av den avgift, som förbundsmedlemmarna skola under näst påföljande år erlägga.
- h) Övriga ärenden.

§ 7.

Vid extra sammanträde må icke något annat ärende till prövning och avgörande förekomma än det eller de, som föranlett sammanträdet.

§ 8.

Alla närvarande ledamöter hava lika rösträtt vid förbundets sammanträden, men frånvarande ledamot äger ingen rösträtt.

Alla val skola ske med slutna sedlar, om förbundet ej annorlunda besluter. Omröstning över andra ärenden verkställs öppet. Alla val och beslut bestämmas genom enkel pluralitet. Vid lika röstetal skilje lotten vid val; vid övriga ärenden har ordföranden utslagsrösten.

§ 9.

Beslut om ändring av dessa stadgar skall, för att bli gällande, vara fattat vid två på varandra omedelbart följande ordinarie förbundssammanträden.

SVENSK FISKERI-TIDSKRIFT

1922

SVENSK
FISKERI-TIDSKRIFT

UTGIVEN AV

TH. THORSTEN EKMAN
FILOSOFIE DOKTOR, FISKERIDIREKTÖR

TRETTIOFÖRSTA ÅRGÅNGEN

1922

UPPSALA & STOCKHOLM
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI A. B.
(I DISTRIBUTION)

INNEHÅLL

Svenska Fiskareförbundet.		sid.
Förbundets årsmöte den 14 mars 1922		33
Årsberättelse för år 1921		2
Revisionsberättelse för år 1921		4
Styrelsens sammanträde den 30 januari 1922		1
" " 19 oktober 1922		129
" " 14 november 1922		162
Några utvecklingslinjer för svensk limnologisk forskning, föredrag vid årsmötet av docenten dr. E. Naumann		43
Flottningen och fisket, föredrag vid årsmötet av fiskeriasistenten dr. Gunnar Alm		48
Bör den årliga statistiken bibehållas för insjöfisket? överläggningsämne vid årsmötet, inlett av fiskeriintendenten dr. T. Freidenfelt		65
Redogörelse för läget av förslaget till omorganisation av den lokala fiskeriadministrationen m. m., framlagd för styrelsen den 14/11 22 av dr. Gunnar Alm		163
Svenska Fiskareförbundet, 25-årsberättelse, av T. T. Ekman		193
Fiskarter.¹		
Älvens fortplantning (n) ²		153
Aspen (med färgplansch)		161
Regnbågsforell och bäckröding		176
Mörten (i Tyskland) (n)		184
Stora braxnar (n)		184
Jättelake (n)		185
Redskap och fiskesätt.		
Är yrkesmässigt torskfiske lönande i Östersjön? av fiskeristipendiaten dr. Chr. Hessle		98
Resebrev från Island, av fiskeriintendenten dr. N. Rosén		22
Konservationsmedel för redskap och materiel.		
Paraffinering av skodon (n)		30
Konservering av fisknät, referat, av fiskeriintendenten dr. O. Olofsson		72
Fiske på vissa områden.		
Äländskt gädd- och aborrfske, av Karl Nordberg		92
Vintersillfisket felslaget (n)		156
Statistik.		
Fiskeribokföringsstationer 1920 (n)		153
Dödade skälar 1920 (n)		154

¹ Se även under biologi m. m.² (n) efter titeln betyder, att det avsedda är infört under »Smärre meddelanden».

Från utlandet.		Sid.
Några notiser från Bajern, ett föregångsland å fiskets område, av dr. <i>Gunnar Alm</i>		11
Åländskt gädd- och abborrfiske, av <i>Karl Nordberg</i>		92
Fiskodlingen i Bodensjön (n)		154
Internationell fiskeriutställning (i Leeds) (n)		179
En späckhuggare i Elbe (n)		180
Löjfsket i Tyskland (n)		183
Danmarks fiske 1921		191

Limnologi och sjöbeskrivningar.

Nutida limnologi och officiell fiskeribiologi, av dr. <i>Einar Naumann</i>	5
En internationell förening för teoretisk och tillämpad limnologi (n)	95
Internationell förening för teoretisk och praktisk limnologi, av dr. <i>Gunnar Alm</i>	141
Fiskeribokföringsstationer 1920 (n)	153
Barrträdpollens absorption av vattens luftsyre (n)	186

Biologi.

Älens fortplantning (n)	153
Laxarnas hemälvar (n)	191

Ålder och tillväxt.¹

Bemerkningar om Skjälmetodens feilkilder, av professor dr. <i>Knut Dahl</i>	84
Regnbågsforell och bäckröding	176
Stora braxnar (n)	184
Jättelake (n)	185

Fisksjukdomar, skadedjur, parasiter m. m.

Exempel på fiskdöd genom kvävning, av fiskeriintendenten dr. <i>Ossian Olofsson</i>	18
Bacillär böldsjuka hos gädda	23
Gassjuka hos fisk	25
Ovanligt fall av fiskdöd genom syrebrist, av dr. <i>Gunnar Alm</i>	106
Kräftpesten på återgång (n)	125
Dödade skålar 1920 (n)	154
Ofullständigt galvaniserat järn farligt (n)	181

Fiskodling.

Fiskodlingsanstalterna 1920 (n)	153
Fiskodlingen i Bodensjön (n)	154
Lyckad sutareinplantering i Västerbotten (n)	155
Lyckad sikinplantering i Västerbotten (n)	155
Ofullständigt galvaniserat järn farligt (n)	181

Fiskhandel och transportförhållanden.

Mellanhänderna fördyra fisken (n)	96
Fiskerinäringsakkunniges betänkande	132 o. 173

Befordrande av fiskerinäringen, lagstiftning, rättsfrågor² m. m.

Glidande fiskarrenden	30
Fiskerinäringsakkunniges betänkande	132 och 173
Jaktsakkunniges förslag rörande jakt- och fågelskydd m. m.	137

¹ Se även under Litteratur.

² Se även Författningar rörande fiske.

	Sid.
Förbud mot kräftfiske med bloss (n)	156
Förbud mot skjutning av fisk (n)	157
Sillrekognoseringar 1920—21 (n)	160
Redogörelse för läget av förslaget till omorganisation av den lokala fiskeridistributionen m. m.	163
Tillvaratagande av enskilda erfarenheter och iakttagelser om fisket, av <i>T. Ekman</i> och <i>G. Alm</i>	168
Sämjedelning av fiskevatten	170
Skadande av fiskestränder (n)	182
Olycksfallsförsäkringen för fiskare (n)	188

Författningar rörande fiske.

Kung. d. $\frac{2}{12}$ 1921 med uppgift att kungsådra skall anses finnas i viss del av Byälven	32
Kung. d. $\frac{22}{12}$ 1921 med uppgift att kungsådra skall anses finnas i viss del av Indalsälven	32
Kung. d. $\frac{31}{12}$ 1921 med uppgift att kungsådra skall anses finnas i viss del av Mörrumsån	32
Kung. d. $\frac{1}{3}$ 1922 med föreskrifter i anledning av den s. k. kräftpestens uppträdande i sjöarna Hjälmaran och Mälaren, ändrad lydelse av §§ 2 och 3 i kung. d. $\frac{18}{7}$ 1921	126
Kung. d. $\frac{10}{3}$ 1922 ang. upphävande för viss tid av det i kung. d. 9 dec. 1910 meddelade förbud mot utförelse av färsk sill i käril av viss beskaffenhet	127
Ändrad lydelse av §§ 4, 8 och 12 i förordningen den 11 juni 1918 ang. en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall, d. $\frac{31}{3}$ 1922	128

Fiskeriföreningar och försäkringsangelägenheter.

En internationell förening för teoretisk och tillämpad limnologi 95 och 141	
Inköpsföreningar för fiskeredskap (n)	154
Årsmötet 1923 (n)	179
Årsavgiften 1923 (n)	179

Smärre meddelanden (ej förut införda).

Skadande av fiskestränder	182
Ljudboj	183
Valfiskskött	186
Att draga båtar mot strömmen	187
Transmak hos sjöfågel	192

Utställningar och kongresser m. m.

Andra svenska fiskerimässan (n)	187
En fiskerimässa i Helsingborg (n)	188
Fiskeriutställningen i Norrtelge (n)	190

Litteratur.

<i>Gunnar Alm</i> . Fiskeribiologiska undersökningar i Jönköpings län I. Landsjön, Barnarpsjön, Axamosjön	28
<i>H. Järnefelt</i> . Untersuchungen über die Fische und ihre Nahrung im Tuusulasee	28
<i>Knut Dahl</i> . Undersökelse over orretens utdoen i det sydvestlige Norges fjeldvand	118
<i>Gunnar Alm</i> . Bottenfaunan och fiskens biologi i Yxtasjön samt jämförande studier över bottenfauna och fiskavkastning i våra sjöar	120

	Sid.
<i>Gunnar Alm.</i> Råd angående fiskinplanteringar och enklare fiskodling	123
<i>Gunnar Sjösledt.</i> Om de ekologiska förutsättningarna för högproduktioner av <i>Daphnia magna</i>	124
<i>Gust. Alsterberg.</i> Die respiratorischen Mechanismen der Tubificiden, eine experimentell-physiologische Untersuchung auf ökologischer Grundlage	125
<i>S. Stankovitsch.</i> Etude sur la morphologie et la nutrition des alevins de poissons cyprinides	142
<i>R. Kolkwitz.</i> Pflanzenphysiologie	144
<i>T. Freidenfeldt.</i> Undersökningar över gösens tillväxt, särskilt i Hjälmaren	145
<i>Fr. C. Baker.</i> The Productivity of invertebrate Fish Food on the Bottom of Oneida Lake, with special Reference to mollusks	147
<i>David Nilsson.</i> Några insjöfiskars ålder och tillväxt i Bottniska Viken och Mälaren	149
<i>Sven Ekman.</i> Djurvärldens utbredningshistoria på den skandinaviska halvön	150
<i>Einar Naumann.</i> 21 olika arbeten, uppräknade	151
<i>C. V. Otterström.</i> Heltling (<i>Coregonus albula</i> L.) og Helt (<i>C. lavaretus</i> L.) i Danmark	178
<i>Wilhelm Kock.</i> Leitfaden der Fischzucht	178
<i>G. Lundqvist.</i> Principerna för rörlodens arbetssätt	178

Lundgrens Fiskredskapsfabrik

Kungl. Hovleverantör.

Allm. Tel. 1022 · STOCKHOLM · Rikstel. 2122

12 Storkyrkobrinken 12

rekommenderar sitt sorterade lager av

Verkligt prima fiskredskap

till moderata priser.

Hängmattor

starka och välgjorda, såväl knutna som av väv, till billigaste priser.

OBS! Priskurant gratis på begäran.

OBS! Tillerkänd Silvermedalj i Stockholm 1897. Guldmedalj i Bergen 1898. Första priset, stora silvermedaljen i Gelfe 1901. Guldmedalj vid 100 års Utställningen i Karlstad 1903. Silvermedalj i Norrköping 1906. Silvermedalj i Örebro 1911. Silvermedalj i Köpenhamn 1912. Silvermedalj i Vaxholm 1912.

LEIDESDORFFS

FISKREDSKAPS-FABRIK

6 STORKYRKOBRIKEN 6, STOCKHOLM.

Äldsta fiskredskapsfabrik i Sverige. Etablerad 1861.

FISKREDSKAP

Hängmattor, Oljekläder

Bamburör, Ryssjor,

Mjärdar.

OBS!

Illustr. priskurant i bokformat erhålles gratis.

Svensk Fiskeritidskrift

utkommer med sin trettiondeandra årgång 1923 till samma omfång som förut, fördelat på sex häften och till prenumerationspris av fem kronor, för utlandet sex kronor. Medlemmar av Sv. Fiskareförbundet erhålla tidskriften gratis som hittills. Årsavgiften i Förbundet är år 1923 kr 4,50.

Annonspris: 2 kr. pr cm. (lägsta pris 5 kr.); vid större eller stående annonser lämnas rabatt.

Redaktionens adress är **Södertelge**.

I frågor rörande tidskriftens distribution torde man hänvända sig till **Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala**.

Sjätte häftets innehåll:

Svenska Fiskareförbundet:		<i>Lundqvist, G.</i> Principerna för rörlodens arbetssätt . . .	sid. 178
Styrelsens protokoll den 14 nov. 1922	162	Smärre meddelanden:	
<i>Bil.</i> Redogörelse för läget av förslaget till omorganisation av den lokala fiskeridministratonen m. m.	163	Årsmötet 1923	179
Svenska Fiskareförbundet, 25-årsberättelse, av <i>T. T. Ekman</i>	193	Årsavgiften 1923	179
Uppsatser:		Internationell fiskeriställning	179
Aspen, med färgplansch	161	En späckhuggare i Elbe	180
Tillyvaratagande av enskilda erfarenheter och iakttagelser om fisket, av <i>T. Ekman</i> och <i>G. Alm</i>	168	Ofullständigt galvaniserat järn farligt	181
Sämjedelning av oskift fiskevatten	170	Skadande av fiskestränder	182
Ang. fiskerinäringssakkunniges betänkande	173	Ljudboj	183
Regnbågsforell o. bäckröding	176	Löjfsket i Tyskland	183
Litteraturmeddelanden:		Mörten (i Tyskland)	184
<i>Otterström, C. V.</i> Heltling og Helt i Danmark	178	Stora braxnar	184
<i>Koch, Wilh.</i> Leitfaden der Fischzucht	178	Jättelake	185
		Valfiskskött	186
		Barrträdspollens absorption av vattens luftsyre	186
		Att draga båtar motströmmen	187
		Andra svenska fiskerimässan	187
		En fiskerimässa i Halsingborg	188
		Olycksfallsförsäkringen för fiskare	188
		Fiskeriställningen i Norrtelge	190
		Danmarks fiske 1921	191
		Laxarnas hemälvar	191
		Transmak hos sjöfågel	192